

Rakennusinsinöörikillan virallinen lehti 1/2002

MAKE YOKO SAIT, KANDEE DOKATA

Pääkirjoitus

Kevät tuntuu jo saapuneet myös Suomen leveysasteille. Harmittavan moni vain tuntuu laonheen flunssan kourissa vuoteen omaksi. Mutta ehkä auringonpaiste piristää ja parantaa itsekunkin. Kevään myötä tulevat myös tentit. Matikan ensimmäinen välikoe on jo ehditty pitää. Oma koulun käynti tuntuu tällä hetkellä jokseenkin toisarvoiselta seikalta. Uusia asioita tulee, ilman opintojakoin, eteen sellaista tahtia, että välillä hirvittää. Missä menee raja, kun ei enää päähän mahdu kerralla enempää asiaa ja tietoa? Välillä tuntuu, että raja ei ole kovinkaan kaukana. Ennen kovin tarkka muisti on alkanut osoittaa merkkejä hataruudesta. Tulee totaalaisia black outteja ja joutuu oikeasti paneutumaan ja miettimään onko jo hoitanut jonkin asian. Ja vaikka kuinka miettii, niin ei voi olla aivan varma mitä sitä onkaan tehnyt tai jättänyt tekemättä.

Asioista tiedottaminen itsessään vaatii harkintaa ja miettimistä. Joka paikasta saa nykyään tietoa, välillä liiankin kanssa. Monesti olennaisen löytäminen on liian tiedon vuoksi lähes mahdotonta. Ei tarvita kuin muutama huonosti suunnattu ja muotoiltu sposti ja tämän jälkeen suhtautuminen kyseiseen lähettäjään muuttuu lähinnä välinpitämättömäksi.

Killan tiedotus on hieman levällään. Tietoa jakaa moni taho monien kanavien kautta. Monesti tuntuu siitäkin huolimatta, ettei tieto mene perille. Johtuuko tämä liian suuresta tietotulvasta? Vai tarvittaisiko tiedotusta enemmän? Mikä tiedotustapa olisi toimiva?

Johtuuko vuosikokouksen keho osallistujamäärä siitä, että ihmiset eivät tienneet kokouksesta, vai yksinkertaisesti siitä, että kiltalaisia ei oikeasti kiinnosta mitä killassa tapahtuu vai kenties siitä, että koetaan, ettei mitään vaikutusmahdollisuuksia ole? Vastaus on varmasti ainakin yhteen näistä myönteinen. Näin ei pitäisi olla. Kiltta on nimenomaan kiltalaisia varten, joten sen, ja näin ollen myös raadin, tulisi palvella kiltalaisten tarpeita, eikä ainakaan päinvastoin.

Tiedottamisesta olen tässä vuoden alussa ainakin yhden totuuden oppinut. Se vanha ja hyväksi koettu tapa tiedottaa on paras: tieto menee varmimmin ja selkeimmin perille, kun asiansa kertoo suullisesti ja mielellään

vielä kasvokkain. Ehkä tällaisena median aikakautena tämä tieto on jopa lohdullista, ihmisläheisyys ei ole kadonnut. Mieluumminhan sitä juttelee toisen ihmisen kanssa, kuin lukee nopeasti kirjoitettun sähköpostin, joka kenties on lähetetty sadalle muulle ihmiselle.

Lopuksi vielä kiitoksia kaikille, jotka osallistuite vuoden ensimmäisen lehden tekoon. Juttuja tuli paljon J. Seuraava lehti ilmestyykin vasta (jo) vapun tienoilla. Ja muistattehan osallistua Raksan vuotuisen kirjoituskilpailuun Viinlandiaan. Tänä vuonna voittajalle on jälleen luvassa aito Finlandia leka. Aurinkoista ja hymyilevää kevättä!

Laura

Puheenjohtajalta

Killan vuosikokous oli ja meni, ja valtakunnassa kaikki hyvin. Vanha raati voi huokaista helpotuksesta: vastuuvapaus myönnettiin ja toimintakertomus hyväksyttiin. Uusi raati puolestaan esitteli tämänvuotisen suunnitelmansa kiltalaisten pään menoksi. Ikävä kyllä todella harva tuli sitä kuuntelemaan. Miksi? Tarkoitus ei tosiaankaan ole anella ihmisiä viime hetkellä kokoukseen, jotta se olisi päätösvaltainen, kuten nyt tapahtui. Jäseniä vartenhan vuosikokous järjestetään. Se varmistaa, että IK:laiset ovat tietoisia siitä, mitä kuuluu ja voi odottaa killalta, johon he kuuluvat useiden opiskeluvuosien ajan. Tänä aikana IK näkyy ja kuuluu jäsentensä elämässä melkein päivittäin, öistä puhumattakaan... Siksi ei pitäisi olla yhdentekevää, ajaako raati todella kiltalaisten etuja vai rellestääkö se mielensä mukaan.

Onneksi kokouksessa oli vanhan ja uuden raadin lisäksi sentään muutamia muitakin, jotka kommentoivat toimintasuunnitelmaa ja budjettia, herättivät keskustelua ja tekivät aiheellisia ja "aiheellisia" parannusehdotuksia. IK:ssa vuosikokous on ainoa tilaisuus, jossa jäsenillä on mahdollisuus jutella kunnolla siitä, mitä he killalta odottavat, ja velvoittaa raati toimimaan haluamallaan tavalla. Missä siis olitte? Ovatko asiat sujuneet viime vuosina niin mutkattomasti, että on tuudittauduttu uskomaan tuttujen juttujen toistumiseen ja hommien sujumiseen vuodesta toiseen? Vai onko yhdentekevää, tapahtuuko killassa yhtään mitään? Eivätkö jäsenet enää muista tai viitsi kyseenalaistaa raadin päätöksiä? Toivon ja uskon, että vastaus on ei. Ehkäpä kokouksen ajankohta vain oli huono... Haluaisin silti nähdä merkkejä toisenlaisesta ilmapiiristä. Älkää unohtako, että meillä on myös IKioma nyssiryhmä: sinne vaan juttelemaan ja väittelemään!

Viiden euron jäsenmaksu ei velvoita mihinkään, mutta oikeuttaa paljon. Se ei velvoita kiltta-aktiivisuuteen, mutta oikeuttaa valvomaan valtaapitäviä ja vaatimaan oikeudenmukaista ja teekkarihenkistä kiltatoimintaa. Toimintaa, joka vastaa suoraan jäsenten toiveisiin. On täysin yksittäisistä ihmisistä kiinni, mitä tässä killassa tapahtuu. Ne ihmiset eivät saa olla pelkkiä raatilaisia.

Mutta nyt vakavuus sikseen ja suut ja silmät taas hymyyn! Nautitaan viimeisistä lumimyrskyistä ja räntäsateista. Uskokaa pois: niistäkin löytää ihmeellistä hohtoa, kun kunnolla katsoo. Kehotan myös välillä unohtamaan liian järkijattelun ja elämään pieniä korvaamattomia onnen hetkiä juuri silloin, kun niitä kohdalle sattuu. Parempi herne sopassa kuin kymmenen nenässä.

-Camilla Vornanen-

RUUTISET

Rakennusinsinöörikillan
virallinen
kiltalehti

Ruutiset ilmestyy neljä kertaa
vuodessa
painopaikka: Suomen Painotuote:
1 000 kpl

Päätoimittaja:

Rudolfina Ruutinen
Laura Hiltunen
(050-5369595)

Toimittaja:

Eero Vanhatalo

Dokumentointi:

Katri Kallio-Koski
Noora Kuvaja

Rakennusinsinöörikillalta
Rakentajanaukio 4
02150 Espoo
puh. 09-451 3491
fax. 09-468 3218
www.tky.hut.fi/~ik

Toimituskunta:

Johanna Aarnisalo
Mikko Antila
Simon Burck
Peter Haas
Juho Hannukainen
Joran Hasenson
Markku Helve
Saku Härkönen
Tomi Jokiranta
Katri Junna
Matti Kuronen
Marika Latvala
Mikko Lautala
Anne Lehtinen
Laura Majoinen
Thomas Niederkofler
Tuula Olenius
Juuso Rautkylä
Teemu Sihvola
Mari Tuhola
Noora Viranko
Niina Virtanen
Camilla Vornanen

Rakennusinsinöörikillalta (1913-)

puheenjohtaja
Camilla Vornanen

opintovastaava /vara-pj
Niina Virtanen

kirjuri
Mikko Lautala

rahastonhoitaja
Tuula Olenius

emäntä
Anne Lehtinen

ulkovastaava
Johanna Aarnisalo

excursiomestari
Tomi Jokiranta

phuksikapteeni
Matti Kuronen

phuksitoimikunnan pj
Katri Junna

oltermanni
Jouko Kankainen

Kiltakummilta

kuitenkaan paljoa mahdu, joten haasteena lienee muidenkin väylien keksiminen. Mutta pitemmittä puheitta kiinni yhteen kuumista peru-noista: kisakylähankkeeseen.

Keskustelu MM-kisakylähankkeen ympärillä on käynyt varsin kiivaana nykyseissä, mutta pienikertaus faktoista ei liene

Viime vuoden lopulla luulin, että joutuisin luopumaan vakiopalstasta Ruutisissa. Toisin kävi ja nakki vaihtui lenkkimakkaraan – IK:n raati TKY:n hallitukseen ja puhiksen palsta kiltakummin palstasta.

Vaikkakin hallituksessa vastuualueenani on järjestöasiat, on päivittäinen työ erittäin monipuolista ja monialaista. Hallitus vastaa kollektiivisesti toiminnastaan, joten jokaisella hallituksen jäsenellä tulee olla riittävä tietotaso joka asiasta. Hyvänä kick-starttina vuodelle ovat toimineet juuri ilmestynyt uusi lehti Polyteekkari, Keltsun yrittäjän vaihtumiseen liittyvät asiat ja MM-kisakylähanke.

Olen päässäni miettinyt kiltakummin tarkoitusta ja tehtävää. Tärkeimmäksi tehtäväksi olen ainakin itse mieltänyt toimimisen linkkinä ("Liikenneakatemia") killan ja TKY:n välillä. Tiedonkulku sihteeristön ja raksan välillä tuntuu olevan välillä luvattoman huonoa. Sen takia yritän nyt ja jatkossakin kirjoittaa tällä palstallani ajankohtaisista ylioppilaskuntaa koskevista asioista. Yhdelle palstalle ei

koskaan pahitteeksi. Suomen Urheiluliitto SUL ry on ilmoittanut hakevansa vuoden 2005 yleisurheilun MM-kisoja. Luonnollisesti yksi suuri kisojen järjestämiseen liittyvä kysymys on, minne urheilijat majoitettaisiin, sillä pääkaupunkiseudun hotellien majoituskapasiteetti on riittämätön. Aina, kun Helsingissä on järjestetty yleisurheilun arvokilpailut, on urheilijoiden kisakylänä ollut Teekkarikylä, viimeksi vuosina 1994 ja 1983. Tälläkin kertaa SUL otti ylioppilaskuntaan yhteyttä ja pyysi tarjousta Teekkarikylän käyttämisestä kisakylänä. Kisakylänä tulisi toimimaan ns. poikamieskylä.

Me hallituksessa totesimme, että asia on pohtimisen arvoinen, vaikkakin kylän tyhjentämisestä koituukin suurta harmia asukkaille. TKY:n hallituksella ei kuitenkaan ole valtuutusta päättää tämän kokoluokan asioista, joten hanke vietiin ylintä päätösvaltaa käyttävän edustajiston päätettäväksi. Kokouksessaan edustajisto antoi valtuutuksensa jatkoneuvotteluille ja samalla päätti neuvottelujen reunaehdoista. Nämä reunaehdot

tarkkoine sanamuotoineen on luettavissa TKY:n nettisivuilta, mutta lyhyesti sanottuna hankkeen tulisi mahdollistaa Teekkarikylän laajentaminen Servin mökin parkkipaikan tontille ja Otaniemen itärannalle sekä mahdollistaa Otahallin peruskorjauksen jatkaminen. Toteutuessaan kisakylähanke toisi helpotusta opiskelijoiden asuntopulaan, sillä nykyisessä poikamieskylässä ei ole tarpeeksi vuodepaikkoja eli Teekkarikylään rakennettaisiin uusia opiskelija-asuntoja. Kansainvälisen yleisurheiluliitto IAAF päättää kisapaikasta 13.4.2002 Nairobissa. Ennen kuin kukaan lähtee jonottamaan Lippupalvelun eteen, täytyy kuitenkin todeta, että koko MM-kisojen tuleminen Suomeen näyttää varsin epätodennäköiseltä. Päteviä hakijoita on muitakin.

Pätevältä eli ei tuntuu tällä hetkellä myös oma oloni. Kun viime viikot on vanhan raadin kanssa väännetty vielä viimeisiä silauksia killan toimintakertomukseen ja tilinpäätökseen ja samalla on yrittänyt sopeutua uuden talon tavoille, ovat yöunet jääneet vähän vähille. Tätä kirjoittaessa vuosikokous on vielä edessä ja joudun jännittämään sormet kyynärpäitä myöten ristissä. Toivottavasti taloudellisesta vastuusta päästään :)

Kevättä odotellen,

kiltakumminne Laura

ps. Kai muuten tiesit, että TKY täyttää tänä vuonna 130 vuotta? Vuoden aikana onkin luvassa kaikenlaista juhluvuosisilisiä ylioppilaskunnan toiminnassa. Wappubileistä on ainakin tulossa megalomaaniset, kiitos pikku-Juuson (aka. raksan entinen isäntä). Kannattaa myös suunnata Wappuna Mantalle, siellä saattaa tavata tuttuja...

K o l m o s s i v u n r a k s a l a i n e n

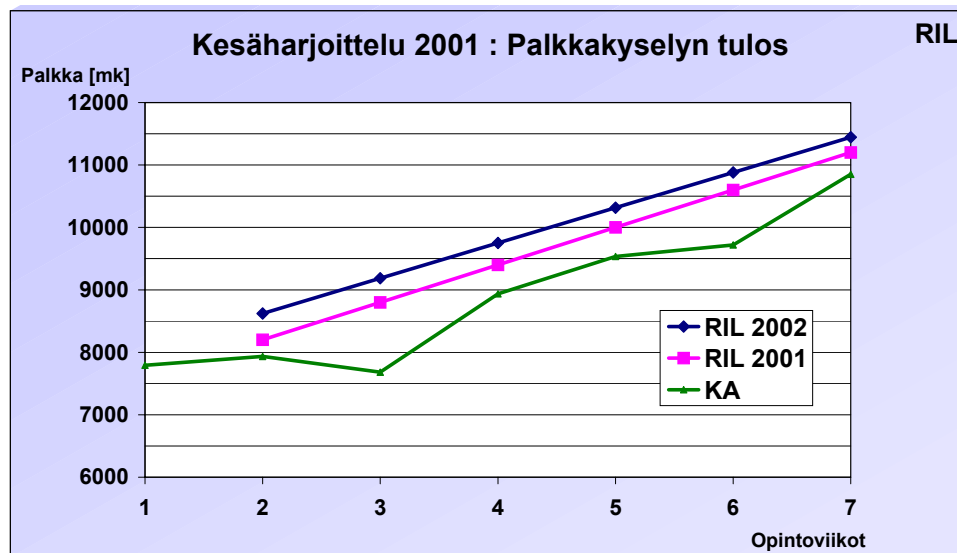

Vaalikokouksessa ehdotettiin jos jonkinlaisia variaatioita kolmossivun raksalaisiksi... Saanen esitellä erään variaation, olkaa hyvät: kolmossivun kimpaa

RILin palkkasuositus vuodelle 2002

RIL lähetti viime syksynä rakennusalaan opiskeleville teekkareille postitse kyselyn, jonka tarkoituksena oli selvittää teekkaripalkkasuosituksien toteutumista sekä kesän 2001 työtilannetta. Vastauksia saatiin 227, joka oli n. 15 % kaikista lähetetyistä posteista.

Kysely osoitti kesän 2001 harjoittelupaikkatilanteen olleen varsin hyvä. Toïssä kävi jopa 92 % kyselyyn vastanneista. Alla kyselystä laskettu keskiarvopalkka opintoviikoittain sekä vertailut RILin palkkasuosituksiin.

Mietittäessä palkkasuositusta vuodelle 2002 on apuna käytetty tehdyn kyselyn tuloksia.

RILin teekkaripalkkasuositus v.2002

Vk	Ov	Suositus [euroa]
I	25	1450
II	50	1545
III	80	1640
IV	110	1735
V	140	1830
VI-N	160	1925

Raksan perinteinen Kirjoituskilpailu VIINLANDIA! Aiheena vuonna 2002: TODELLISUUS

Hienot ja perinteikkäät palkinnot odottavat voittajiaan! Palauta oma kirjoitelmasi 9.4. mennessä liitetiedostona päätoimittajalle osoitteeseen laura.hiltunen@hut.fi tai samaisen henkilön riippariin. Lahjomaton ja oikeamielinen raati valitsee voittajan, joka julkistetaan Vappusimoilla.

Kasva isoksi, älä aikuiseksi

Ala-asteen kuvaamataidon tunnilla piirustusaihe "mikä sinusta tulee isona?" kuului ehdottomasti all time top 5 -kastiin syksyisen metsämaiseman, virpomavarpujen, äitien- ja isäinpäiväkorttien ohella. Eipä ollut tokaluokkalaisten harvahampaan kovin helppoa lyödä tulevaisuuttaan lukkoon, varsinkin kun öljyväriiliitu suli käsiin, saati että olisi ollut hajuakaan, mitä eri ammattikuntien edustajat oikeasti töissään tekevät.

Muistan olleeni vielä melko räkänokka, kun piirsin ison itseni kampaajaksi. Eipä se ole koskaan varsinainen toiveammattini ollut, mutta ainakin tiesin, mitä kampaaja tekee työkseen. Sitä paitsi kampaajalle ei tarvinnut piirtää univormua.

Vähän myöhemmin univormut alkoivat kiinnostaa, joten harkitsin vakavasti poliisin uraa. Nuorempana konstaapelina olisin voinut antaa sankarihaastatteluja Hälytys 911:ssä ja kokemuksen kartuttua olisin luonnollisesti siirtynyt FBI:n palvelukseen tai ryhtynyt MacGyverin kaltaiseksi freelanceriksi.

En usko, että olisin halunnut isona kohumalliksi, vaikka kyseinen ammatti olisikin lanseerattu jo 1980-luvulla. Ne, jotka sanoivat ääneen haluavansa isona laulajaksi, missiksi tai NHL-jääkiekkoilijaksi, olivat jo silloin ala-asteella melkoisia huithapeleja.

Onneksi nyt voi jo huokaista helpotuksesta, sillä tässä puljussa ei tarvitse piirtää, mitä aikoo tehdä isona – riittää kun vain ryhtyy ISOksi! ISO-henkilön hommassa yhdistyy kaikki perinteisten toiveammattien hyvät puolet: saa olla tekemisissä ihmisten kanssa, pääsee puhumaan kieliä ja jokainen päivä on erilainen.

ISO-henkilö on vähintään MacGyverin veroinen sankari, joka auttaa phuksia selviytymään tilanteesta kuin tilanteesta. Tosin MacGyver ei ole yhtä hyvännäköinen kuin ISO-henkilö. Etenkin IK:n ISOT näyttävät syötävän hyviltä sinisissä univormuissaan. Eikä siinä vielä kaikki – he saavat univormujensa koristeeksi ISO-henkilön virkamerkin.

Tee elämästäsi glitteriä ja ryhdy ISOksi syksyn 2002 phukseille. Koolla on väliä.

Oletko kiinnostunut opinnoistasi?

Koulutusjaosto on TKY:n hallituksen alainen elin, joka muodostettiin vuonna 2000 yhdistämällä silloinen opinto- ja kansainvälisyysjaosto. Koulutusjaoston tarkoitus on toimia tiedonvälityskanavana opinto- ja kansainvälisyysasioissa jäsenistölle. Lisäksi se on vaikutuskanava, mitä pitkin voi saada äänensä kuuluviin ja mielipiteensä esille. Myös TKY:n toimijat saavat tältä foorumilta palautetta toiminnastaan ja uusia näkökulmia. Koulutusjaosto toimii siis erittäin tärkeänä apuna niin koulutuspolitiikka- kuin kv-sektoreille tuomalla esiin mielipiteitä sekä konkreettisesti avustamalla monenlaisissa projekteissa.

Koulutusjaosto on kaikille avoin, ja mukaan toivotaankin kaikkia koulutusasioista kiinnostuneita, koski kiinnostus sitten TKK:n, koko Suomen tai koko Euroopan kattavia asioita. Joka vuosi jaostoon nimetään noin kymmenen varsinaista jäsentä, lähinnä kiltojen opintovastaavista, mutta toiminnassa kaikki ovat mukana täysin samanarvoisina. Koulutusjaoston puheenjohtajana toimii perinteisesti TKY:n hallituksen opintovastaava ja sihteerinä korkeakoulupoliittinen sihteeri.

Jos sinua kiinnostaa toimia mukana, ilmoittaudu ihmeessä koulutusjaoston postituslistalle (koulutusjaosto@tky.hut.fi) tai ota yhteyttä IK:n opintovastaavaan Niina Virtaseen (niina.virtanen@hut.fi). Koulutusjaoston toiminnasta tiedotetaan tulevaisuudessa myös ainakin IK:n nyysseissä.

NV

Raksan GOOM 2002

Goomaajat Feli, Anne, Piia ja Katja

Kohti Kalliota kävi tiemme ennen vuotuisista Raksan GOOMia. Laiva lähtee vasta kolmelta, joten ehdimme nauttia muutamat ohrapirtelöt ja punaiset lenkit ennen itse asiaa. Kalliosta suuntaamme kohti satamaa. Saan kuulla olevani epäaito helsinkiläinen, koska en osaa mennä vanhaan ratikkaan sisälle. Miksei muuten keskioivista ole ennen saanut mennä sisälle ja miksi ratikasta on pitänyt lähteä kävelemään samaan suuntaan ratikan kanssa? Saan kuulla muutamia selityksiä, mutta ne eivät vaikuta kovinkaan asiantunneilta. Anteeksi vain.

Satamassa ei ole enää suurta tungosta, sillä saavumme sinne ehkä hieman myöhään. Joku onneton koittaa vielä saada lippua ja joku vielä onnettomampi koittaa päästä

laivaan ilman lippua. Laukkujen tarkastuksen jälkeen, missä kukaan meistä ei jäänyt kiinni..., vastaan tulvahtaa bilelaivan tuoksu. Tuhkimo alkaa olla jo aika elähtäneessä kunnossa viihdytettynään viikonajan GOOMaajia. Löydämme hytin ja tuoksut senkuin paranevat.

Nyt voikin biletytys alkaa. Osa porukasta päätyy baariin juomaan olutta ja osa TaxFreehin ostamaan viisasten juomaa. Viikkari on tänä vuonna ollut kaukaa viisas ja pakottanut opiskelijaraukat ostamaan ruokalipukkeet osana ticketin hintaa. Suuntaamme siis kohti seisovanpöydän antimia. Niin viisaita ei laivayhtiössä sentään ole oltu, että he osaisivat laskea kuinka monta henkilöä yksillä lipukkeilla aterioi. Ruokailun jälkeen alkaakin sitten muisti hieman patkia. Jumitetaan hytissä, hyttikäytävillä ja

ogotaan Kwanin, Neljän Ruusun ja Hemma Beastin tahdissa. Osa illasta on kuin kylmä suihku niskaan. Mutta sitä mitä en muista, sitä ei kaikei koskaan ole tapahtunut (viisaampien minulle antama elämänohje).

“Haloo, haloo, kuuletteko! Tässä puhuu laivan kapteeni... laivamme on juuri ajanut karille, mutta ei syytä huoleen. Keulaan on tullut vain henkilöauton kokoinen aukko. Te olette ensimmäinen jolle asiasta ilmoitan. Korostan pysykää hytissä ja katsokaa, että ystävänne ovat siellä kanssanne. Viinat voitte toimittaa sitä ennen kapteeninne hyttiin. Ich habe eine keine... äh öö...krh öö..”

Väsyttää, mutta ei GOOMilla sovi sammua ennen aikojaan. Hytti saa jäädä. Koitamme saada itsestämme bilemieltä irti.

Musiikki on liian kovalla ja päähän sattuu. Hytti voittaa. Monet ovat kestävämpiä. Käytävillä vilahtelee tooga-asuisia raksalaisia, vaatteet ovat lukkojen takana... Niin, joillekin sitä käy kaikenlaista. Miksi muuten aina samoille henkilöille? Aamulla olo on yllättävänkin pirteä. Muutamat kykenevät jopa aamiaiselle. Sitten onkin vain odottelua, koska laivasta pääsee pois. Lopulta tuhkimo päästää otteestaan ja jää odottelemaan, josko se oikea prinssi joskus saapuisi. Me suuntaamme kohti koteja tai kuka minnekin.

Ruotsalaista magiaa

Istun Ruotsinlaivan hytissä ja naputan kannettavaa tietokonetta. Tähän sitä ollaan sitten tultu. Enää ei riitä, että ruotsalaiset ovat parempia pingiksessä, käsipallossa ja hapansilakan valmistamisessa. Lisäksi heidän on oltava niin hemmetin onnekkaita, että jopa EM-kisojen futiksessa heillä käy niin hyvä tuuri, että vain onnettaren täydellinen kääntyminen saattaa tiputtaa heidät kisakoneesta. Yritin istuskella laivan baarissa nonchalantina tummaa oluttani maistellen, kun viereeni tupsahti

keski-ikäinen ruotsalaismies Ericssoniinsa puhuen. Kännykkä laskeutuu pöydälle soidakseen uudestaan nopeammin kuin härmäläinen sanoo surströmming. Soittoääni on tuttu. Olen kuullut sen joskus aiemmin, mutten milloinkaan tuosta mallista. Varmistan vielä, että se todella on aito Ericsson. Jep, silmäni eivät valehtele.. Puhelin soi uudestaan ja varmistun äänestä. Se on aito Nokia-ääni: legendaarinen Grande Walse. Tiluliiluu-tiluliiluu-tiluliiluu. Olen voittaja!

Usva

Lasten suusta kuultua...

Mikä on oikea ikä mennä naimisiin?

“84! Koska siinä iässä sinun ei enää tarvitse mennä töihin, vaan voit viettää kaiken ikäsi rakastaen toista makuuhuoneessasi.”
(Juudith, 8)

“Kun olen päässyt lastentarhasta, etsin itselleni vaimon!”

Mitä ihmiset useinmiten tekevät treffeillään?

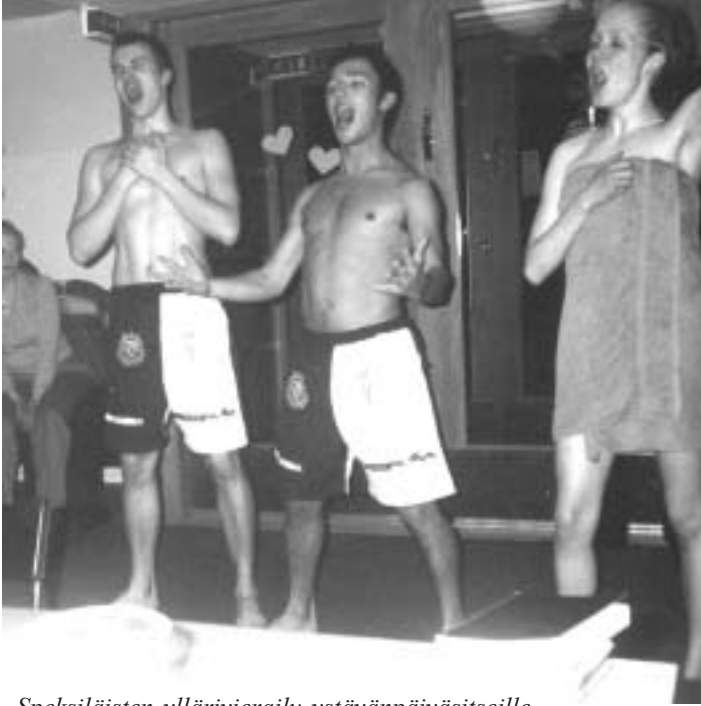
“Ensitreffeillä kerrotaan valheita toisilleen ja tämä saa toiset tarpeeksi kiinnostumaan, että mennään seuraaville treffeille.”
(Mika, 10)

Mikä on pettämätön keino saada joku rakastumaan sinuun?

“Älä omista haisevia vihreitä lenkkareita. Saat ehkä huomiota, mutta huomio ei ole samaa, kuin rakkaus.”
(Artturi, 9)

Raksa ja mittarit ne yhteen sopii...

Ystävänäpäivää vietettiin sitsien merkeissä jo kolmatta kertaa. Ilmastollisista syistä aikaisemmilta vuosilta tuttu sitsijä edeltävä rusettiluistelu päätettiin vaihtaa reippaaksi ulkoiluksi, mutta se vaihtuikin kortinpeluluksi kiltiksellä. Kellon lähestyessä seitsemää porukka kuitenkin suunnisti kohti OK20:tä jöpytiin

Speksiläisten yllärvierailu ystävänäpäiväsitsille

istuttiin ovella saatujen numeroiden mukaisesti. Sitsien ollessa lopuillaan oli jälkiruuan vuoro. Rommikaakao lämmitti ja sydämenmuotoiset vohvelit kermavaahdon ja hillon kera maistuiivat. Molempien kiltojen lukkarit laulattivat porukkaa ahkerasti ja tässä vaiheessa iltaa oli jo syytä laulaa

“Minnet”. Viimeisenä kisana käytiin lehdentaittelu, jossa uskomattomista suorituksista huolimatta voittajaa ei saatu selville. Ruokailun lomassa saatiin kuulla lauluesityksiä ja suurimmat suosiosoitukset sai “Raksan Trion” laulu mittareille. Pääruuaksi tarjottiin suorastaan

imuviestillä. Tavallista paksumpi paperi toi kisaan vaikeusastetta ja taktisia pudotuksia nähtiin. Alkuruuaksi saatiin kerrankin jotain erilaista tavallisen salaatin sijasta. Ensin pöytiin tuotiin kulholliset juustoraastetta ja leipäkuutioita. Sipulikeittojen ilmestyessä etemme suurin osa

porukasta tajusi idean. Mutta koska olemme sentään korkeakoulussa, eipä aikaakaan kun leipäkuutioita lenteli ilmassa. Ensimmäisenä kilpailuna käytiin Napakymppi, jossa Neiti X valitsi Herra A:n ja palkintomatka baaritiskiltä kannimaahan saattoi alkaa. Sitsien alussa vielä viimeisiä ihmisiä saunasta odotellessa kiltojen lukkarit esittelivät itsensä ja mittareiden isäntä toivotti kaikki tervetulleeksi ja toivoi illasta muodostuvan hauskan. Ja niinhän siinä kävikin.

Mari Tuhola

Matkailu avartaa ja autolla pääsee

Olin nuorempana ja viriilimpänä kesää viettämässä sukulaisten luona etelä-Karjalassa. Eno perheineen päätti näyttää nuorelle kaupunkilaisjuipille paikallista kulttuuria. Teimme kulttuurikierroksen, jossa kiersimme katsomassa paikallisen vankilan ja mielisairaalan. Kulttuurikierroksen päätteeksi vedimme torin laidalla lihikset. Kyllä matkailu avartaa.

Toinen asia, joka avartaa, on nenän kaivaminen. Olin kaverini kanssa interraililla ja olimme päätyneet juuri yhdistyneeseen Berliiniin. Olimme olleet kiertelemässä kaupunkia ja lepäilimme paikallisella puiston penkillä. Viitisen minuuttia olin yrittänyt kaivaa nokastani sinne juuttunutta räkäkokkareta, kun huomasin erään japanilaisen turistin kuvaavan minua videokameralla. Oli ilmeisesti kuvannut jo tovin. Jossain päin Japania oli samana kesänä hauska perhetapahtuma videoiden parissa. Kyllä naurattaa.

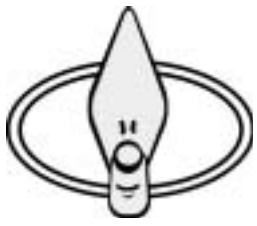
Toinen asia, joka naurattaa yleensä, on pirkan niksipalsta. Viimeksi lukemani niksia voi jokainen autollinen soveltaa arkielämässään: “Jos sinulla ei ole pesukonetta, niin laita pyykit, vesi ja pesuaine kannelliseen soikkoon. Sitten ei kun autoon ja mäkiseen maastoon ajelemaan. Kohta hohtavat pyykit valkoisina.” Miten maailmassa on pärjättykään ennen niksipirkkaa?

Nimim. Tulipas sitä juttua taas

Hyvän elämän puitteita luomassa

Tämä merkitsee turvallisia ja elämyksellisiä koteja, viihtyisää toimintaympäristöä, toimivaa tekniikkaa ja infrastruktuuria sekä puhdasta ympäristöä.

YIT tarjoaa investoinnin elinkaaren mittaisen palveluketjun sekä rakentamisen että teollisuuspalveluiden suunnittelussa, toteutuksessa ja kunnossapidossa.

TEKKARISPEKSI ANTIIKIN MAISEMISSA

Speksi on täysin omanlaistaan opiskelijateatteria, sillä se syntyy näyttelijöiden ja yleisön hulvattomasta, interaktiivisesta vuoropuhelusta. Jokainen esitys on ainutlaatuinen elämys niin katsojille kuin lavalla olijoille, sillä katsomossa ei tarvitse istua tuppisuuna. Yleisöllä on lupa ja jopa velvollisuus kommentoida näyttelemistä, laulusesityksiä ja muita lavan sekä orkesterimontun tapahtumia. Parhaista paloista voi pyytää uusintoja ja uusia tulkintoja.

Historiaa

Suomen ja Teknillisen korkeakoulun ylioppilaiden speksiperinne juontaa juurensa alun perin Ruotsiin, josta se on kulkeutunut tänne aikojen saatossa. Ensimmäinen suomalainen speksi tehtiin vuonna 1933, jolloin tempauksen yhteydessä valmisteltiin ja esitettiin ensimmäinen suuri produktio, Mu-Mu. Tämän jälkeen tempausspeksijä esitettiin 50- ja 60-luvuilla. Perinne katkesi vuonna 1967, mutta herätettiin jälleen henkiin vuonna 1990, minkä jälkeen speksi irtaantui tempausten yhteydestä ja muodostui jokavuotiseksi produktioksi. Vuoden 2001 speksi, Seitsemäs sinetti, esitettiin 9 kertaa ja keräsi yhteensä noin 4000 katsojaa

ympäri Suomea.

Teekkarispeksi 2002 – Olympos eli Jumalainen komedia

Vuoden 2002 Teekkarispeksi, Olympos eli jumalainen komedia, pureutuu tuttuihin ja aina ajankohtaisiin aiheisiin: rakkauteen, mustasukkaisuuteen, petokseen ja kuolemaan.

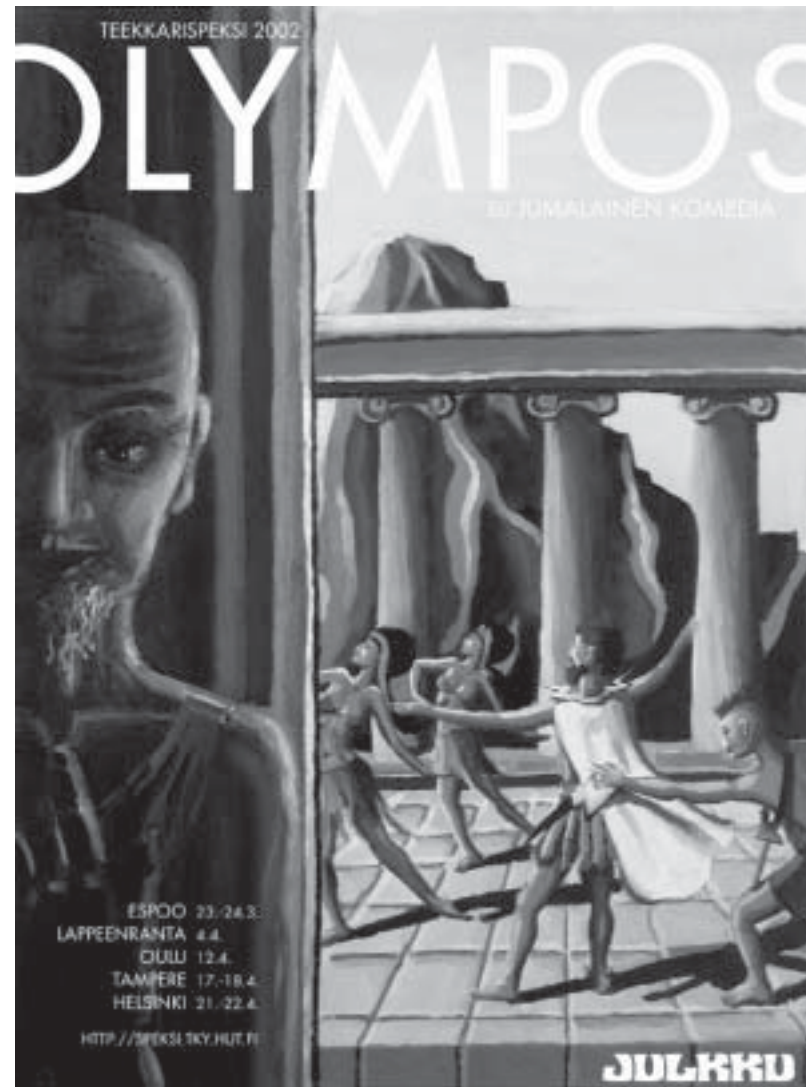
Mitä tapahtuu, kun Homeros, antiikin suurin tarinaniskijä, päättää kertoa viimeisen tarinansa? Tuo katkera vanha ukko pistää Olympos-vuoren jumalten asiat pääläelleen ja poloiset jumalat saavat tuta miltä tuntuu olla tavallisia kuolevaisia. Mystisistä jumalhahmoista tulee Homeroksen taiteellisen kunnianhimon pelinappuloita. Siinä on ylijumala Zeuksella ja tämän vaimolla Heralla kestämistä, kun rakkauden jumala Eros saa elämänsä ensimmäiset pakit, kuvankauniin Afroditen meikit ja vaatteet ovat pilalla ja seppä Hefaistos alkaa vaatia valtaa kansalle. Kriisin voi ratkaista vain jumalainen sankaripari, Herkules ja Pallas Athene, joiden matka vie mystisen Delfoin oraakkelin

luota Manalan syvyyksien kautta aina maailman ääriin saakka. Matka saattaa kuitenkin olla turha, sillä Homeros on päättänyt kirjoittaa viimeiseen tarinaansa traagisen lopun.

Jumalaisen speктаakkelin ohjauksesta vastaa ohjaaja Ken Eklöf, käsikirjoituksesta kolmikko Tapio Ranta, Juho Härme ja Kaarlo Väisänen, musiikista Julia Jakka, lavastuksesta Anne Vähätalo, Juhani Laaksonen ja Elina Käyhty, puvustuksesta Kati Savolainen, maskeerauksesta Riina Laine sekä tuotannosta Kenneth Kronholm, Aki Laine ja Outi Koivisto.

Olympoksen kohtalo ratkaistaan Espoon kulttuurikeskuksessa 23.-24.3., lappeen Rannalla kaupunginteatterissa 4.4., Oulussa Oulu-opistossa 12.4., Tampereen Tullikamarilla 17.-18.4. sekä Helsingissä Savoy-teatterissa 21. ja 22.4. Lisätietoa lipunmyynnistä osoitteesta <http://speksi.tky.hut.fi> sekä pääkaupunkiseudun esityksiin viikosta 9 lähtien TKY:n sihteeristöstä, TKK:n ala-aulasta sekä speksiläisiltä.

Kenneth Kronholm, tuottaja

Lisätietoja: <http://speksi.tky.hut.fi>

Ensimmäistä kertaa lavalla

Speksineitsyksen salaiset päiväkirjat

4.12.

Viimeinen speksin improvisaatioharjoitus on meneillään. Tänään kaikkien pitää laulaa etukäteen harjoiteltu laulu, jonka ohjaaja sitten käskää esittämään monella erilaisella tavalla. Kädet hikoavat ja kurkkua kuivaa. Jännitän enemmän kuin koskaan. Miten tämä voi olla näin vaikeaa? Kyse ei kuitenkaan ole ensimmäisestä koe-esiintymisestäni ja soololauluakin olen harrastanut niin kauan kuin muistan. Tilanne on kuitenkin tuskallinen. Toinen toistaan parempia esiintyjä nousee estradille. Yksi joutuu esittämään joululaulun voimakkaan seksuaalisen latauksen kanssa, toinen lastenlaulun kuin serenadin. Ohjaajamme Ken Eklöf sanoi jo edellisellä kerralla, että laulujen pitäisi olla suomenkielisiä ja helppoja. Olen valinnut lauluseni Rakentamistalouden kerhon ROPOn risteilyllä tutuksi tulleen My Wayn, joka vastaa näihin vaatimuksiin mahdollisimman huonosti. Olo ei ole ollenkaan rauhallinen. Vuoroni tulee ja joudun esittämään My Wayn homoeroottisesti. Olo on

entistäkin rauhattomampi...

8.12.

Ensimmäinen saunailta kaikkien improvisaatiokurssiryhmien ja vanhojen speksikonkarien kanssa. Vaikuttaa aika ässäporukalta. Näiden kanssa voisi tehdäkin hommia, vaikkei näyttelemään pääsisikään. Katson vapaita vakansseja ja huomaan, että valittavana näyttelijänhomon lisäksi kiertueblondi tai vasen spotti. Vetyperoksidia siis peliin, jos ei muuten onnistu.

10.12.

Ohjaaja soittaa kännykkääni ja toivottaa tervetulleeksi näyttelemän. Olo on ristiriitainen. Tunnen suurta iloa siitä, että juuri minut valittiin lavalle yhdentoista muun onnekkaan kanssa, mutta kaikista voimakkain tunne on kuitenkin siitä, että miten oma ajankäyttöni tulee kestäämään tämän uuden tilanteen. Paluu Kielletylle Planeetalle – musikaalissa esiintyminen tappoi lähes täysin vapaa-aika-käsitteeni ja leijonanosan opiskelukäsitteestä. Speksissä kaikki ovat teekkarita ja siis

opiskelijoita kuten minäkin, mutta mitä se taas sitten kertoo. Onko kyseessä Otaniemen luovuuden kehto vai jälleen kerran oiva nakkisuoja opintoviikkoja vastaan? Mietin asiaa nanosekunnin, kunnes kiitän luottamuksesta ja kirjoitan kalenteriini koko kevään ylle Speksi.

16.1.

Saavuini juuri kolmen viikon exulta Afrikasta. Reissu oli aivan loistava ja sarvikuonot ehdottomia suosikkieläimiä. Vatsa on edelleen trooppisen bakteerin murjoma ja jo nyt pitäisi vielä opiskelujen päälle opetella käsikirjoitus ulkoa. Lukutreeneissä ihailaan rusketustani ja käsketään säilyttämään se ensi-iltaan asti. Millähän se nyt sitten onnistuu. Pitää kaikesti hankkia oma kotisolarium. Harjoituksia olisi näemmä lähes joka päivä. Aurinkoa ei taideta nähdä vähään aikaan.

18.1.

Ensimmäiset todelliset treenit. Tästä se alkaa. Fiilis on huipussaan. Roolihahmoni on aivan yliveto ja käsikirjoitus

mahdollisimman herkullinen. Tästä tulee vielä hieno näytelmä. Näen jo nimeni neontaululla, kun saavun ensi-iltaan valkoisen Cadillacin kyydissä. Paluu todellisuuteen tapahtuu kuitenkin nopeasti ohjaajan äänen kuulussa. "Joo, ihan hyvin meni. Ottaisitko housut pois, niin otetaan kohtaus uusiksi." Punastun ja teen työtä käskettyä. Tässä pitää näköjään tottua aivan mihin tahansa.

29.1.

Uh... Eilinen meni pitkäksi. Tänään pitäisi taas olla täydessä iskussa. "Yritä olla sellaisen krapulaisen näköinen.", kuuluu ohje ja taas tulee voittajaolo. Mä pystyn siihen! Tän mä osaan!

7.2.

Ensimmäiset laulutreenit. Biisien DL oli jo viime viikolla, mutta jostain syystä en ole saanut vielääkään sanoja. Syykin löytyy. Otax on särki ja sanat kiertävät jossain päin bittiavaruutta. Saan ne käteeni 15 minuuttia ennen laulua. No niin. Eiköhän se tästä vielä lähde. Ainakin kannustus on kohdallaan.

8.2-10.2.

Olemme matkalla Räyskälän lentokentälle. Siellä on tarkoitus harjoitella koko viikonloppu paikallisessa motellissa. Miten luova oikein voi olla siinä vaiheessa, kun on treenattu 10 tuntia putkeen samaa näytelmää? Vastaus: Hyvin luova. "Mä oon nero!", huutaa ohjaaja, kun kohtaus viimeinkin loksahdaa kohdalleen. Muut näyttelijät nauravat ja uluvat tuoleillaan, kun toiset tekevät kohtausta. Pokka ei lopulta pidä edes näyttelijöillä tähän aikaan illasta. Aika mennä saunomaan. Viikonlopun aikana otettiin lähes 200 kuvaa, jotka ilmestyvät nettiin lähes välittömästi. Seuraavissa treeneissä kohtaan outoja katseita. Netissä on näköjään aivan kaikki kuvat. Onnistuneet ja vähemmän onnistuneet... Onneksi ne ovat salasanan takana ja pääsy on vain produktiolla. Koko satapäisellä produktiolla...

14.2.

Ystävänpäivä. Meillä on vuorossa ensimmäinen läpimeno. Tiukka kertaus

käsikirjoituksesta vielä ennen hetkeä ja sitten vain lavalle. Katsomassa on nyt bändi ja muuta speksiporukkaa. Ylimääräisen paineen voi tuntea. "Ai tällainen", huutaa joku esityksen päätteeksi. "Tämähän voisi olla jo valmis yläasteen joulujuhlanäytelmä." Palaudumme maan pinnalle. Tästä on kuitenkin hyvä jatkaa. Esityksiin on kuitenkin vielä yli kuukausi ja harjoituskausi puolivälissä. Katson kalenteria ja huomaan seuraavan kuukauden aikana neljä vapaata iltaa. Eipä haittaa. Näin hyvän porukan kanssa on todellinen ilo viettää vapaa-aikaa. Nappaan muutaman tyyppin mukaani ja käymme tekemässä ex-tempore esityksen raksan ja maanmittareiden ystävänpäiväsitseille. Omstart!

Joran "Hasse" Hasenson

Malliajattelua

Maailman sivu ovat kekseliäät luonnon- ja ihmistieteilijät kehittäneet erilaisia malleja selittämään maailmankaikkeuden lainalaisuuksia ja vähintään yhtä pitkään myös opettaneet niiden olevan soveltamiskelpoisia elävässä elämässä. Energian säilymlaki kuvaa sitä, kuinka korkealta pudotaan kiihtyvässä liikkeessä kovaa, ja pysähdys on raju etenkin painovoiman vaikutuksesta. Jos pudokkaana on henkilö, tätä usein sattuu. Sitäpä ei energian säilymlaki taas kertonutkaan, mikä ei pudonnutta henkilöä kovasti helpota: yksinkertainen malli aiheuttaa kipua.

Teemu Teekkari on viettänyt kostean illan kahden viekkaan ja virvokkeisiinmenevän humanististävänsä kanssa

kallioliisessa soittoruokalassa. Hänellä on mielessään on vanha (noilla kulmilla usein todistettu) malli alkoholin palamisesta maksassa: yksi pullollinen kolmosolutta palaa tunnissa ja sen jälkeen on alkoholi kutakuinkin poistunut verestä. Tämä mielessään hän yhdeksän pulloa nauttineena asettuu levolle

ja luulee pääsevänsä aamulla pirteänä laskuharjoituksiin. Heti kohta herättyään pää onkin julmetun kipeä. Malli alkoholin palamisesta ei ottanut huomioon krapulan vaikutusta ja ajatus harjoituksiin lähtemisestä lykkääntyy päivän paremmalle puoliskolle.

Insinööri toimisto Murju&Poika Ky on valmistelemassa

keskisuuren maatalousrakennuksen rakentamista Kanta-Hämeeseen. Työn tilaajana on tunnettu broilerkasvattaja, jolla on tarve saada lisäkapasiteettia nopeasti. Murju on työskennellyt aikaisemmin pääkaupunki-seudulla ja arvioi, että moisen broilervajan pystyttämiseen ei mene aikaa kuin kolmisen viikkoa. Tästä hän esittää tilaajalle Gantt-kaavion, mihin kasvattaja onkin tyytyväinen. Työmaalla alkaa kuitenkin ilmetä ongelmia; materiaalitöimitukset takkuilevat ja työvoimakin on laiskanpuolesta. Rakennuksen valmistuminen viivästyy kolmella viikolla. Tämän kuullessaan broilerkasvattaja ja hänen röntäsateessa värjöttelevät kasvattinsa eivät ole erityisen riemuissaan: kasvattaja syöttää kovaotteisesti Murjulle tämän Gantt-kaavion.

Yksinkertainen malli aiheuttaa kipua.

Eero Vanhatalo

Lasten suusta kuultua...

Kuinka voit nähdä, että kaksi aikuista, jotka syövät ravintolassa ovat rakastuneita?

“Rakastavaiset vain tuijottavat toisiaan niin, että heidän ruokansa jäähtyy. Muut ihmiset välittävät enemmän ruuasta.” (Lauri, 8)

Mitä useimmat ihmiset ajattelevat, kun he sanovat “rakastan sinua”?

“Ihmiset ajattelevat: Joo, minä todella rakastan häntä, mutta toivon, että hän käy suihkussa vähintään kerran päivässä.” (Mikaela, 9)

Miten saat rakkauden kestämään?

“Vietä enin aikasi rakastaen, sen sijaan että menisit töihin.” (Tomi, 10)

“Älä unohda vaimosi nimeä. Se aiheuttaa rakkaudessa sekasotkun” (Raakel, 8)

Kippari jorisee fukseille

Tervehdys!

Välillä näitä juttuja kirjoittaessa on vaikea mieltää, milloin lehti tulee ulos painosta ja mitkä asiat ovat päivänpolttavia juuri silloin. Tällä hetkellä ulos katsellessa ei näytä siltä, että Gravis olisi huomenna. Onneksi kuitenkin mäkeä pääsee laskemaan sisälläkin jos vanhoihin merkkeihin on luottaminen. Lehden ilmestyessä taitaa olla jo Kotimaan Pitkän lähtö hyvinkin lähellä ja kevätkin pitkällä, tosin toivottavasti pienellä peellä ettei kaikki aurinko kulje bussin ikkiyön mukana ympäri Suomea.

Kevät merkitsee myös killan vuosijuhlaa, Hermanninsitsiä. Toisin kuin monella muulla killalla, on IK:lla sitsaamassa ollut tavallisesti myös fukseja. Työpisteitäkin on mahdollisuus tehdä ja kurssineuvostokin taitaa päästä näyttämään yhteistyön voimaa. Olipa sitten töissä tai juhlimassa, on vuosijuhla varmasti hieno kokemus. Se, että kaikki normaalisti farkuissa ja villapaidassa esiintyvät tyypit ovat sonnustautuneet makunsa mukaan joko iltapukuun, frakkiin tai tummaan pukuun, on jo yksi hyvä syy tulla paikalle. Kilta juhlii tänä vuonna kahdeksattakymmenettä yhdeksättä kertaa mutta kukaan ei varmaan ole välttynyt huomaamasta TKY:n 130-juhlavuotta tai teekkarikylän viidettäkympmenettä ikävuotta. Lisäksi ns. leikattu konjakki eli jaloviina täyttää 70 vuotta, juhlahetki sekin tavallaan.

Tähän mennessä toivottavasti jokainen on jo huomannut, että killan ja Otaniemen ulkopuolellakin on älyllistä elämää. Henkisen tasapainon – ja välillä ihan sen sisäkorvassa majailevan tasapainonkin – takia kannattaa välillä miettiä jotain ihan muuta kuin kouluasioita. Toisaalta kaikki älyllisyys ei täältäkään ole täysin kaikonnut ja uusiakin haasteita on tarjolla, itse otin vuodenvaihteessa nakin Teekkarijaostossa joten tj-huone sihteeristöissä on kiltiksen ohella yksi paikka bongata minut tarvittaessa. Käymään saa toki tulla vaikka ei olisi niin asiakaan, mahdolliseen Wappuun asti olen olemassa teitä varten. Ensi syksynä tarvitaan uusia isohenkilöitä vielä tällä hetkellä intissä, lukiossa tai muualla nuokkuvien fuksien tueksi ja turvaksi. Teillä on mahdollisuus jatkaa hyviä perinteitä ja välttää vanhoja virheitä uusien fuksien, uuden kipparin ja uuden isohenkilövastaavan kanssa.

Olkaapa ihmisen kuvalla,

kipparinne Matti

SEX AND THE RAKSA

Seksikäs könsikäs vai rupsahtanut rusina?

Tässä hiljattain pidetyssä rekryttilaisuudessa eräs mies totesi ettei rakennusala ole seksikästä. Miksi ei? Kuka määrää mikä ala on seksikästä? Mikä tekee toisista aloista seksikkäämpiä kuin toisista? Kautta historian olemme eläneet miesten maailmassa. Tuo iso, karvainen otus on muokannut mielipiteitämme jo kolmatta vuosisataa. Feminismi on yrittänyt nostaa päätään ja on siinä jonkin verran onnistunutkin. Naisia on alkanut virrata duunareitten pukuhuoneisiin muutenkin kuin fantasioissa, kalentereissa ja roisissa puheissa. Silti miehin mieli ei ole voinut antaa periksi vaan on jyrännyt alalla olevat naiset mielipiteineen täryjuntan lailla. Vaikkei raksalla häääävä nainen välttämättä ole feministi ja suuri tasa-arvotaistelija, ei hän myöskään välttämättä sovellu kipusiskoksi tai lastentarhatädiksi. Uskokaa urokset vaan, hänen on huomattavasti parempi olla siellä raskaan työn raatajien kukkulalla. Olisiko jo aika siirtyä erilaisten yksilöiden maailmaan ja jättää taakse miesten ja naisten maailma? Ei kaikista miehistäkään ole duunareiksi tai rallikuskeiksi!

Mutta tällä hetkellä elämme edelleen miesten maailmassa. Siinä maailmassa ala, joka on täynnä viiskymppisiä raavaita miehiä ei tietenkään voi olla seksikäs könsikäs -ei edes rupsahtanut rusina. Ei toinen mies voi ajatella toisen miehen ulkonäköä. Sehän on miehisen mielipiteen vastaista ja tekee miehisestä miehestä pikkurillin heiluttajan. Sairaanhoido- ja sihteeripistollahan juttu on ihan toinen. Nuo alat suorastaan pursuavat silikonitissisiä lyhyisiin juuri ja juuri vesirajanpeittäviin mekkoihin puketuneita tekoblondeja. Se jos mikä on seksikästä. -Ainakin testosteronihörhöjen fantasioissa. Totuushan tietenkin on ihan toinen juttu vai onko? Katselleko mies sairaalaan astuessaan maailmaa hassujen lasien läpi ja näkee jokaisen valkoiseen mekkoon pukeutuneen naisen haluttavana? Vaikka kyseinen henkilö olisi kuinka vanha ja väsynyt parhaat päivänsä nähnyt pyylevä harmaahapsi. Sotkeutuvatko todellisuus ja fantasia? Tapahtuuko lähetyshäiriö?

Väitän etteivät naiset jäisi kovinkaan suuresti varjoon jos elettäisiin naisnäkökulmaisessa maailmassa. Raksa olisi sataprosenttisesti seksikkäin ala-listan kärjessä. Ei niitä hiestä kiittäviä työllä ansaittuja lihaksi katsellessaan voi kuin viheltää. Ajatus siitä miten raavas duunari rakastelee sinua alimakin kylmää ristikköä vasten, saa sukat pyörähtämään ja punan nousemaan poskiin. Puhumattakaan muista vaikutuksista. Sairaalassa nyt ei ole mitään erikoista. Vain kivoja viherkasveja jotka kasvavat paremmin kuin kotona, hoitoa tarvitsevia ihmisiä ja heistä huolta pitävää henkilökuntaa. Ei mitään riettaita ajatuksia herättävää. Paitsi mitä nyt ne lääkärintarkastukset ;).

Onko alojen seksikkyyden vain eri maailmojen fantasioiden tuotetta vai täyttä totta? Muuttuuko rakentaminen miesten silmissä seksikkääksi kun parikymppiset nuoret naiset alkavat kaivaa kuoppaa tai jaella tehtäviä ja käskyttää? On heistä ainakin mukavaa kun nainen soittaa heille ja tilaa betonia tai vastaanottaa rautakuorman. Totuushan on, että mikään ala ei pärjää ilman naista vaikka kuka tahansa sohvaperuna yrittäisi jotain muuta sönköttää! Ei sinänsä etteikö mieskin olisi tärkeä.

Iiris Insinööri
Raksalainen sinkku

KanDee Dokata ja Make Yokosait m/s Meloodialla

Kandee dokata vai joko sait?

Ma 21.1 klo 18.47 LänsiSatama Rantaa sataa vaakasuojaan, mutta se ei ole ennenkään haitannut, tuumivat IK-fuksit KanDee Dokata ja Make Yokosait kömpiessään ulos bussista Länsiterminaalin kupeesta. Rohkeasti vaan terminaaliin, jossa Mikko "mä en ainakaan odota ketään" Miettinen jo meinaakin hukkaa massiisivisen piletikasan alle. Boarding pass taskuun, nopea passin vilautus ja välikaljalle baariin odottamaan laivalle pääsyä. Pikkuhiljaa alkaa muitakin kiltalaisia löytyä stabiiliin eläkeläismassan joukosta. Tunnelma on odottavan jännittynyt, vaikka tuskin kukaan on menossa Tallinnaan ensi kertaa.

Ma 21.1 klo 19.54 m/s Meloodia, 1.kansi

Selvittyään imelästi hymyilevästä risteilyhenkilökunnasta Dokata ja Yokosait suunnistivat alas huomatakseen, että opiskelijaboksi oli vaihtunut mukavan kotoisaan pikku hyttiin, joka oli tarkoitettu neljälle fuksille, mutta l u k u i s t e n peruutusten ja poisjääntien vuoksi Dokata ja Yokosait isännöivät hyttiään kahdestaan. Suihku ei tuntunut toimivan, vessa ei vetänyt ja matto oli tahrainen, mutta muuten kaikki oli kunnossa. Oli aika

kaputt. Ankaran miesmäisten korjausyritysten (kiroilua ja väkivaltaa) jälkeen oli pakko noutaa apua, ja hetken odottelun jälkeen paikalle saapuikin Tallinkin oma MacGyver, joka selvitti hädän käden käänteessä.

Klo 20.43 m/s Meloodia 5. kansi

Ikävä kyllä olutta ei myyty ennen kello kymmentä, joten Yokosait ja Dokata päättivät pettyneenä suunata kohti kurssineuvoston varaamaa kongressitilaa. Huhut kertoivat mittavasta tarjoilusta, eikä puskaradio ollut väärässä, viinamukeja levisi kongressitilan pöydillä silmäkantamattomiin. Siitä eteenpäin tilaisuus etenikin rytmikkäästi ryypiskellen erilaisten puheiden, laulujen ynnä muiden numeroiden

kajauttama "hän ei oo oikea cowboy", yleensähan on laulettu jotain Hopeista Kuuta tai vastaavaa.

Klo 22.31 m/s Meloodia 7.kansi

Juuri ja juuri karaokesta selvittyään Yokosait ja Dokata suunnistivat kummallisesti fuksiristeilystä Kellarihumpparisteilyksi muuttuneella kierroksellaan kohti tanssiravintolaa, missä ensimmäiset parit jo pyörähtelivät harjoituskierrosten merkeissä ympäri lattiaa. Nopean sekahaun tuloksena myös raksalaisia alkoi ilmestyä lavalle enenevässä määrin ja tungoskin alkoi olla melkoinen. Tahti alkoi kiihtyä ja tungos kasvaa, ja tilanpuutekin alkoi olla melkoinen. Myös

mikä ei ollut mikään ihme, sillä olihan näissä lauantai-illan aikoissa tarjolla nopeimman kierrosajan saavuttaneille paalupaikka huomisiin päivätansseihin. Päättään pudistellen ja verta valuvaa nenää paikkaillen Yokosait ja Dokata siirtyivät odottelemaan disko-osuutta.

Ti 22.1. klo 01.18 1.kansi

Tässä vaiheessa iltaa alkoi varsinkin KanDee Dokata olla sen verran heikossa hapessa, että oli aika siirtyä palauttaville

muut hytistä evakkoon. Tässä vaiheessa KanDeenkin onnistui hoippua omaan hyttiinsä tuutimaan.

Ti 22.1. klo 8.30

Hyttin ovella metelöi joko siivooja, tai sitten yli-innokas fuksitoveri, oli metelöinyt jo kahdeksasta asti. "Tallinnaan, nyt Tallinnaan", se kuului huutelevan. KanDee nosti pään tyynystä ja yritti heittää huutelijaa jollain. Käteen ei sattunut mitään ja se oli huutelijan onni. Vähän aikaa itseään keräilyään KanDee

valoineen ja äänimerkkeineen.

Klo 15.05

Oli päästy eläkeläis-orientoituneen risteilyn viimeiselle rastille. Bingoruudukot edessä Dokata ja Yokosait kuolasivat oikeiden numeroiden perään. Numerot jäivät saamatta ja voiton taisivat korjata Lihasulan martat ryhmänjohtajanaan joku Isometsä.

Klo 17.00

Loppumatka kuluikin nopeasti killan exqumestarin höylätessä

Ollaan laivalla, mutta lennettäis mieluummin...

kohti hyttikansia. Valitettavasti alimman kannen oli suunnitellut varmaankin joku virolainen, ainakin arkkitehti, sillä KanDee eksi nopeasti toinen toistaan mutkikkaampiin käytäviin.

Kadotus ja sammuminen käytävälle näytti jo varmalta, mutta pelastukseksi k o i t u i e d e s t ä p ä i n kuuluva meteli, jota KanDee l ä h t i seuraamaan. Yhtäkkiä edessä aukesi hyttin ovi, ja KanDee astui s i s ä ä n todelliseen bileluolaan. Sisällä oli kosolti tupakansavua, t y h j i e n juomatölkkiä meri ja paljon isoja miehiä, jotka laulaa m ö l i s i v ä t

suomeksi ja saksaksi minikauitumista tulvivan musiikin tahtiin. Railakas meno jatkui, kunnes itävaltalaiseksi paljastunut potkunyrkkeilyn piirinmestari halusi levätä ja ajoi

totesi, että ei tarvitse ottaa posliiniluurilla puhelua Norjaan. Ja päätti lähteä Tallinnaan. Make Yokosait oli sen verran tilitissä, että oli parempi jättää se vain nukkumaan.

Klo 13.30

Kipein jaloin KanDee Dokata hoippui hyttiinsä pitkän Tallinnassa vietetyn päivän jälkeen. Ainoat, jotka lämmittivät olivat iso pullo Koiravettä taskussa ja Mäkkärin burgeri mahassa. Muuten päivä oli kulunut joltisenkin tyhjänpäiväisen kävelyn ja pällistelyn lomassa. Ilmakin oli ollut suhteellisen kalsea. Olisi pitänyt varmaan ottaa se taksi, jota joku Olev oli kovasti yrittänyt markkinoida. Mutta tulipahan taas käytyä.

Hytissä odotteli Yokosait, jolla oli oma seikkailu kerrottavanaan. Laivalla oli ilmeisesti järjestetty jonkinlainen Star Wars-elokuvan koekuvaus, sillä kesken parhaiden päiväunien oli hyttiin ilmestynyt useampiakin Darth Vaderiksi pynttäytyneitä hönkiviä hahmoja. Myöhemmin kävi ilmi, että kyseessä oli jonkun sortin paloharjoitus sammuvine

hiki hatussa, apunaan emäntä ja pikkuisäntä. Höylättävänä toimi luottokortti, jolla ostettiin kaljaa. Ja sitä kaljaa tuli ainakin Kimblen tarpeiksi. Satamassa sitten pohdittiin, mitä oli risteilystä jäänyt käteen. Joillakin oli lavat kaljaa, toisilla röökiä kavereille. Taisi sieltä Tallinnan karttakin löytyä ja Fuksikapteeni M.Kuroselta melkein musta silmä. Killan naiset olivat höyrähtäneet suuren rahan ja ralliaksenttiin, Mika Häkkinen löysi uuden tallipaikan kiltahuoneelta. KanDee Dokata ja Make Yokosait totesivat, että olipa ollut rauhallinen risteily.

Hymy on herkässä komean miehen rinnalla. (Katri KK ja Joose)

lähteä suomalaisturistin paratiisiin, laivan tax-free myymälään hankkimaan neuvoa-antavia tulariisiä menomatkaa varten. Ikävä kyllä oven kahva oli niin sanotusti

lomassa ja aikana. Ainoa, mitä Yokosait ja Dokata ihmettelivät oli takapenkin sekakuoron

kanssantanssijat, varsinkin vanhemmat, jotka olivat tosimelellä liikenteessä, alkoivat aktiivisesti ottaa jopa kontaktia,

- eli fuksiristeily ja kuinka se tehdään

Puoli tuntia ennen laivan lähtöä:

Kampissa odottamassa hermostuneena bussia satamaan, onneksi en ollut ainoa. Vanhemmat opiskelijat näyttävät mallia "ajankäytön optimoinnissa".

5min ennen laivan lähtöä:

Juoksemista tullin läpi ja laivaan. 10 min laivan lähdön jälkeen: Tutkitaan hyttiä. Rimmosen kanssa jaetaan neljän hengen jättihytti.

20 min laivan

lähdön jälkeen: Laiva käynnistää moottorit ja lipuu ulos satamasta.

(Tax free aukeaa) Joukkojen keskittyminen ale-viinojen luvattuun maahan. (Piru periköön koskenkorvan!)

Ennen yhdeksää:

Musiikkia hytissä. mm. Eläkeläiset ja rammstein. Arvatenkin Peterillä ja Thomasilla on osuutta musiikin valintaan...

Yhdeksältä kokoontuminen konferenssisalissa. Hasse vie show:ta ja laulattaa yleisöä. Eräät vain eivät oppineet sanoja ja lauloivat (oletettavasti) J. Karjalaisen cow boy-kipaletta.

Elina ja Fili

9:30-06:00

Hmm... Jonkin asteista biletystä ympäri laivaa. Juuson terveiset: Älä tee baileys-vodka sekoitusta. Se ei ole esteettisesti kovin miellyttävää...

06:00:

Käynti isohenkilöiden hytissä, mutta tunnelma on hieman "väsynyt". Onneksi muita sattuu paikalle ja päästään muistelemaan ensimmäistä päivää TKK:lla.

Klo seitsemän:

Hyttiin nukkumaan hetkeksi.

Tunnin päästä: Herätyskellot soivat pitkään.

Seuraavan tunnin päästä:

Tallinnan pääkadulla. Missäs täällä olikaan mäkki? Löytyi! Uksi kana eine fanta joomalla, suitsuttamine keelatud! Seurasi äärettömän pitkältä tuntuva odotus terminaalissa. Ei olisi pitänyt syödä sitä toista burgeria...

klo 13:30 jotain aikaa:

Lopulta takaisin laivaan ja nukkumaan. Pakko oli kuitenkin nousta bingoa seuraamaan. Ei tullut voittoa, vaikka joku, ilmeisesti teekkari, kuinka huuteli bingoa... Seuraavaksi "muistotilaisuus" poikien

hytissä. Kenelläkään ei käynyt flaksi. Olin muka ajanut ehdokkaat pois äärimmäisen nerokkailla ja vapaamielisillä kommentteillani edellisena iltana... Voi olla että äärimmäisyys painottui enemänkin jälkimmäiseen...

Juuri ennen risteilyn päättymistä:

Poikia kuulutettiin palaamaan hyttiin. Thomas ja Mikko vaivautuivat sinne

asti, todetakseen että sinne oli jäänyt paita. Juusolle kerrottiin versio hajonneesta sängystä ja korvausvaatimuksesta... Meni vielä aivan täydestä. "Mikä v****n tanko on hajonnut!?! En mä mitään tehny!?" Ps. En sitten kerstonut tästä pienestä salaisuudesta... Vai oletko jo kuullut sen?

(Ilmaisia drinkkejä tarjolla)

Liikkeellelähtö tapahtui suoraan matikan tentistä kohti länsisatamaa, jossa odotti vähemmän hienostunut Tallink melodia. Porukka kokoontui terminaaliin, jossa liput jaettiin. Pikanen visiitti hytissä, joka sijoittui niinkin ylhäälle, kuin kerros nro. 1:een (autokannen ja oletettavasti jopa konehuoneen alle). Seuraava osoite oli, mikäpä muu kuin tax free ja alehinnat. Evästä otettiin reilusti matkaan, josta jälleen siirryttiin 1.kerroksen luolamaisiin tunnelmiin.

Seuraavaksi vuorossa oli kokoontuminen conference

tiloissa, missä tarjoilu oli vähemmän pihtailevaa. Muutamat "shvotkat" kietaittiin alas, jonka jälkeen seurasi teekkari traditioita kunnioittaen yhteislauluja ja sen sellaista. "Virallisuuksien" jälkeen paineltiin takaisin hyttitunnelmiin, jossa aikamme naukkaultiin ja laskettiin huumorin tasoa reilusti. Gin-pullon hämmöittäessä loppuaan oli aika siirtyä baarin tunnelmiin. Mitäs muutakaan oli odotettavissa, kuin aina niin hienoja, karaoke esityksiä, tosin tällä kertaa ilmeisesti pienellä kilpailu mielellä. Muistiin jäi ainostaan Hassen esittämä

Hytti bileet... (Joose, Marja, Katri ja Immu)

"Joutsenlaulu", mutta vissiin tarjolla oli muitakin hienoja acteja. Siitä se ilta sitten rupesikin "hämärtymään" ja seuraavat muistikuvat oli aamuhätyksen tiimoilta, jossa palohälyttimen säestämänä nousimme katsomaan, että mistä oikeasti oli kyse. Savua käytävillä, valot pimeenä jne. kaikkea mitä ei välttämättä halua kokea...

Saatuamme vaatteet jokseenkin päälle, lähdimme rappusia astelemaan kohti yläkerran valoisampia oloja. Matkalla tuli vastaan reilun viiden

palomiehen saattua, jonka jälkeen alkoi oikeastikin vähän mietityttään. Noh, tilanteesta ei, mielestäni ainakaan, tullut mitään virallisempää selvitystä (ei ainakaan suomeksi...), mutta ilmeisesti kyseessä oli jonkinlainen harjoitus, tai jotain...

Toinen päivä meni suhteellisen kevyesti ja pian olimmekin jo kotoisamissa maisemissa.

JEP, sen pituinen se!

Anonymos Sailor

"We rule the bars"

When we were asked to write an article for this newspaper a couple of days ago we honestly had no exact idea, what topics we should write about. Simply telling anything, is more easily said than done.

About our experiences at university we didn't want to write (although they are quite good) because this is one thing everybody should make for himself. The only thing that remained was the possibility to write something about our experiences as guest students and over Finland.

Apart from the knowledge from various guidebooks or travel books we had actually no idea over Finland and how it has to be lived here. Although - no risk, no fun - we have to make our own experiences. The information our university gave us was also miserable - we don't want to say not available. So just going out, finding out and trying out was on our schedule.

The Fuksit - games, particularly were new for us. It was funny to feel as Fuksit again (what we actually are on TKK). We particularly were only a little bit sorry for all the others in our group which had to explain us every single detail and game in English. Of course it also had the advantage, that we got Mikko and Juuso (and of course also others) to know there who were at least also responsible for lots of new experiences and nonsense we've done together.

On various Bar tours we also the town to know (and no - we don't pay any rent in various bars yet).

Another very nice and new experience for us was the tradition of Sitsit. Even when Marco Keskinen always tried to get a German song out of us, we actually always had to remain steadfast not to sing and tried to protect all the people there from our singing.

The probably biggest new experience for us - apart from Finnish Christmas - is boat cruising, that we really didn't know in this form. These Cruises are really far away from Sunday pensioner excursions and went always out of control which at least found its highlight at HyperGOOM.

All in all we have to say, that we really enjoyed Finland very much till now, however. Even though that it's sometimes different and many things are very new for us (and the weather gets on my nerves from time to time J) we really enjoy it here in Finland. We don't have everything learned and understood here yet (especially not the language and I really want to excuse that we are so bad in Finnish by far) but try to enjoy the spring time here as well and we are looking forward to all the expected and unexpected things which are coming.

Peter Haas
Thomas Niederkofler
<http://home.pages.at/helsinki>

Äkkilähdöllä Afrikkaan

10. joulukuuta sain mielenkiintoisen puhelun. "Lähde Afrikkaan", kuuluivat soittajan ensimmäiset sanat. Tunnin sisällä oli päätös tehty: liityin kahdenneksitoista peruutuspaikalle mukaan rakentamistalouden opiskelijoiden kolmen viikon mittaiselle ulkomaanexkursiolle, joka oli suuntaava kohti Keniaa ja Tansaniaa jo reilun kahden viikon päästä puhelusta, Tapaninpäivänä 2001.

Rokotusten ja viisumien hankinta alkoi heti seuraavana päivänä. Armeijan käyneenä piikityksiä ei paljon ollut luvassa, mutta viisumien takia passi ja 750 Ruotsin kruunua käteisenä suuntasi kohti Tukholmaa 250 markan arvoisena EMS-kirjeenä ja jännittäminen passin takaisintulosta alkoi. Yhden toista muun passit olivat lähteneet pakettina matkaan jo muutamaa päivää aiemmin. Joulusuunnitelmatkin menivät hieman uusiksi, sillä aioin pitää kiinni aikeistani nauttia äidin jouluruuista Oulussa. Tämä tiesi sitä, että tiedossa oli joulupäivän vietto junassa, sillä kone kohti Amsterdamia lähti tapaninpäivänä jo kello 7 aamulla, ja pohjoisen hangista nauttiminen jäi siis vain muutamaa päivää. Mutta ei tarvinnut kauaa miettiä, vaihtaisinko Suomen lumet hetkeksi Afrikan hiekkaan!

Muutaman päivän lähtötouhotuksen jälkeen tuli hieman ikäviä uutisia: selvisi, että Tansanian suurlähetystö, johon passimme suuntasivat, oli mennyt juuri muutamaa viikkoa aiemmin muuttamaan ja paketimme olivat tietenkin matkalla kohti vanhaa osoitetta. Parin päivän puhelinrumban jälkeen alkoi näyttää siltä, että parhaimmillaankin matkaan lähdettäisiin yhden viisumin turvin. Onneksemme kuitenkin sekä Kenia että Tansania ovat niin ystävällisiä turistien rahastajia, että viidenkymmenen ja kahdenkymmenenviiden

dollarin arvoiset viisumit ovat ostettavissa myös maitten rajoilta. Toisin kuin Ruotsin posti, EMS siis viitsi selvittää lähetystön uuden osoitteen ja ironista kyllä, minä peruutuspaikkalainen olin ainoa, jolla kohdemaitten viisumit komeilivat passissa, kun nokkamme suuntasi kohti Itä-Afrikan savanneja.

Jo ennen viittä Tapaninpäivän aamuna alkoi matkaporukkaamme kasaantua Helsingin Vantaan lähtöaulaan. Toisin kuin ehkä osa meistä pelkäsi matkan ainoa naisedustaja ei suinkaan hätkähdyttänyt meitä muita valtavalla matkatavaramäärällä, mutta sen sijaan eräs mies-sukupuolen edustaja sai katseet kääntymään laukullaan, jolla useimmat meistä eivät selviäisi edes viikonlopuksi Tamperelle. Juuri kun matkafiilikset olivat alkaneet nousta kohti ihmettelyä, alkoi myös muita TKK-laisia kuin meidän matkamme osanottajia alkoi kasautua kentälle. Pian selvisi, että Täffä oli lähdössä neljän ja puolen viikon reissulle Etelä-Amerikkaan. Ja vielä samalla Amsterdamin-koneella kuin me!

Päivä siis vietettiin KLM:n hoivissa taivaalla ja Kenian pääkaupunkiin Nairobiin saavuttiin yhdeksän maissa illalla. Muut saivat viisuminsa ilman turhempaa sähkölinkkiä pienellä jonottamisella, mutta koska tullimies luuli minunkin hankkineen viisumini lentokentän tiskiltä, ei viisumi-

asioiden sujumisen jännittäminen loppunut edes maahan saapumisen jälkeen: en nimittäin saanut passiini minkäänlaista maahantuloleimaa ja maasta poistuessa näyttäisi siis siltä, etten virallisia teitä koskaan olisi saapunutkaan. Päätin kuitenkin yrittää unohtaa asian siihen asti, kun siirtyisimme Tansanian puolelle ja alkaa nauttia siitä, mitä oli edessä: viisi päivää Länsi-Kenian kiertämistä. Ensimmäisenä kohteena oli Lake Nakurun kansallispuisto.

Sundowner Lodge, Nakuru, Kenia

torstai 27.12.2001
klo 14.30

Lähdettiin aamulla ajelee Nairobiin jo illalla tutuiksi

Auto hajosi juuri sopivasti Ngorongoron kraaterin reunalla (Hasse, Juho, Hanna, Olli, Juuso ja Joonas)

tulleilla pikkubusseilla. Tie on suhteellisen ok-kunnossa tosin välillä on aika pomppuista. Maisemat on hienot ja siellä täällä näkyi jo seeproja ja toisaalta Nairobien köyhempiäkin alueita tuli vilkuiltua. Matkan henki kävi selväksi Great Rift Valleytä

ihastellessa: ajajat pysähtyy tiettyihin paikkoihin, joissa voidaan ostaa vettä tai käydä vessassa tai ottaa valokuvia – ja tietenkin vierailta juuri niissä kauppoissa, joista ajajat saa sit provikat. No joo, ei kai muutaakaan voi olettaa. Ostin sit tosi kalliilla pari kangasta seinälle, mutta olisi oikeesti pitänyt pysytellä siinä 1/8 alkuperäisestä hinnasta -tarjouksessani kiinni hieman kauemmin.

Syötiin just kalkkunaa täällä Nakurun lodgessa, johon tullaan yöksi ja kohta on siis lähtö ekalle eläintentarkkailuajelulle. Kukaan ei tietävästi vielä ole ripulissa, mutta ehkä kohta. Aamupalalla tuli syöttyä hedelmiä, jotka varmaan oli pesty hanavedellä. Mehuun en kuitenkaan koskenut.

kuuluu marinaa suihkuista: yhdessä huoneessa tulee vain kylmää, toisessa tulikuumaa ja matalalta.)

Kuskitkin oli aika ylpeitä näkymistä: leopardeja ja leijonia on kuulemma oikeesti aika vaikea löytää. Sarvikuonoja oli itse asiassa aika paljon, parvia nähtiin useampaankin otteeseen. Pölypilvi, joka nousi jokaisen auton (ja turistejahan oli puistossa muitakin kuin me) perässä, hieman häitätti ainakin valokuvaamista ja tietenkin perässä tulevat olivat hiekan peitossa.

Aamusafari mentiin kuskien ehdotuksesta perumaan, kun periaatteessa kaikki eläimet (lukuun ottamatta noin 397 lintulajia), mitä puistossa voi nähdä, jo nähtiin. Vahvan rautaportin osa porukasta aikoo kohta lähteä kuskien ohjastamana tutustumaan paikalliseen yöelämään...

Seuraavana kohteena matkalla oli päivänsaajan pohjoispuolella (toisin kuin Nakuru ja Nairobi) 70 km Ugandan rajalta sijaitseva Kakamegan

pikkukaupunki, jonne suuntasimme matkamme ainoalle exkursiolle suomalais-kenialaiseen vesiprojektiin tutustumaan. Parin sadan kilometrin ajomatalla oli ihmeteltävää. Jos ei silmäkantamattomiin jatkuvat teepilveä ja riisipellot kiinnostaneet, niin ainakin vastaan tulleet bussit, joitten keulassa lukee Sweden Special

saivat ihmetystä aikaan – tai viimeistään erikoinen tienviitta: Molo 4 km.

Savona Isle Resort, Kakamega, Kenia

perjantai 28.12.2001
klo 19

Kun kuultiin, mikä meidän yöpaikan nimi on, mietittiin, että minkäköhänlainen resort meitä odottaisi. No hienolta näyttää! Vahvan rautaportin takana on kyllä aika makee mesta: kahden huoneen majoja heinäkatsoilla.

Kari, joka on Kakamegassa töissä Kenia-Finland Community Water Supply Management Projectissa, tuli meitä hotellille vastaan ja söi kanssamme lounaan, jonka jälkeen lähdettiin tutustumaan projektiin. Ajettiin kyläyhteisöön, jolle projekti oli rakentanut kaivon. Kaivolle käveltiin jyrkkäköä polkua ja paikalla oli vastassa naisia, jotka kaivoa käyttävät. Muhammed Ali, joka oli Karin mukana, tulkkasi suahilista englanniksi, kun naiset kertoivat kaivoprojektista ja me kyseltiin. Kaivo oli lukittu, ja perheitten täytyy maksaa käytöstä. Käyntimme alkoi kiinnostaa muitakin ja kaivolle alkoi keräytyä lapsia ja miehiä. Oli aika kummallinen olo käydä siellä kylässä – siis oikeesti keskellä aitoa afrikkalaista yhteisöä, ei missään turisteja varten rakennetussa tekokylässä. Lapset oli tosi herttaisia, kun ne kuikuili meitä ja nauroi keskenään kummalliselle ulkonäöllemme.

Matkalla takaisin hotellille taas huomasi, että me ollaan täällä itse niitä turistinähtävyyksiä. Kaivolta kun käveltiin autolle vanha nainen lisäksi halusi kutsua meidät kylään, tuli kätelemään ja kaikkea.

Istuskellaan hotellin pihalla ja odotellaan illallista. Meteli on aika huumaava:

Lake Mangara, Tansania: Edessä ensimmäinen telttayö...

Korppikotkia Serengetissä

heinäsirkat sirittää aika lujaa ja purossa sammakot kurnuttaa äänekkäästi. Ja kyllä niitä mun "kaipaamia" öököitäkin on: meillä oli jo huoneessa viisientinen ampiainen tai joku muu pörriäinen ja nyt ulkoseinät vilisee liskoja. Ravintolatalon ulkokatto on lisäksi täynnä lepakoita. Ja nyt ne alko heräilee ja pari jo lenteli tästä yli...

Silmät on jostain syystä vähän ärtyneet muillakin kuin mulla. Oiskohan elisellä pölyisellä safarilla asian kanssa jotain tekemistä, en tiedä. Tänään muuten oli jo välillä vähän kuuma, mutta kovin tukalaksi olo ei vielä oo kerennyt muuttua. No viimeistään Mombasassa sitten.

lauantai 29.12.2001
klo 8

Taas lähtötunnelmissa. Aurinko lämmittää jo, vaikka just puol tuntii sit shortseilla palelsi. Yksi valitteli vatsaansa, ei syönyt aamiaislakkaan juuri mitään. Toisaalta on ollut äärimmäisen vaikeeta noudattaa ripulinkehäisyohjeita: hedelmiä saa syödä vain, jos ne voi kuoria itse. No, joka ikisellä aterialla on hedelmiä joko alkupalana tai jälkiruokana. Tänne hotelliin tullessakin annettiin alkudrinksuksi juoma, joka koostui lähinnä hedelmistä.

Charles-kuski puhui meille eilen illalla Keniasta aika kauan, kertoi heimoista (42 kpl) ja kaikesta peräti isänmaallisesti. Samalla painotti, että Nairobi "city center" on aivan turvallinen vaikka "downtown" onkin melko vaarallinen. Tiedäpä sitten, missä niittenkin raja oikein menee.

Kakamegan jälkeen otettiin suunnaksi taas Nairobi. Matkalla käväistiin Victorianjärven rannalla tutustumassa Afrikan suurimman järven vesihyasintiongelmaan. Vaikka kuski ostikin tienvarrelta 15 litraa perunoita, me ei kuitenkaan sorruttu satsaamaan eläviin kanoihin, joita ikkunasta meille ostettavaksi tarjottiin.

Lauantaina päästiin sitten vihdoin tutustumaan Nairobiin keskusta – ei tosin omatoimisesti vaan autolla kuskien opastuksella. Pienen neuvottelun jälkeen toinen autoistamme vei kaljalle, toinen kaupunkisightseeingille. Turistinähtävyyksiä ei kyllä Nairobiin paljon löydy, mutta USA:n pommitettua entistä suurlähetystä kyllä tykkättiin esitellä. Illalla päästiin syömään Itä-Afrikan kuuluisimpaan ravintolaan, Carnivoreen. Tavan mukaan tarjolla oli Masai-miekasta tarjoiltuna sianlihan, kanan,

lehmän ja lampaan lisäksi kolme safarieläintä, jotka tällä kertaa olivat seepra, krokotiili ja strutsi, joita all you can eat -periaatteella toimivassa ravintolassa toki kaikkia tuli syötyä.

Sunnuntaina oli lähtö Nairobiin kohti Tansaniaa. Rajamuodollisuudet olivat nopeat, mutta jouduin kuitenkin hieman selittelemään sitä maahantuloleiman puuttumista. Arushan kaupungissa lounastettiin ja ihmeteltiin kaupungin tunnelmaa: osalla muotivaatteet ja kännykät, osalla masaikaavut ja venytetyt korvalehdet. Suunnattiin kohti Lake Manyaran kansallispuistoa uudet nelivedot alla. Tunnelma hieman tiivistyi, kun yhtäkkiä mukana oli aiemman lisäksi kaksi kokkia, leirivarusteet ja ruokalaatikoita jokaisessa tyhjässä kolossa. Juuri kun aloin miettiä, kuinka ihmeellistä keskellä tansanialaista savannia on ajella, osui silmiin jotain vähän ihmeellisempää: valkoihoinen nuori pyöräilijä rinkka selässä keskellä kuumaa savannia.

Serengetin leiripaikalla savannin kuumuudessa.

Mto Wam Bu (Moskiittojoki), Tansania Jambo Camping Site, Lake Manyara

maanantai 31.12.2001
klo 14

On uudenvuodenaatto ja iltapäivän aurinko paistaa niskaan. Saavuttiin eilen tänne campingalueelle joskus viiden jälkeen ja päästiin heti pystyttää teltoja. Me asutaan kahden hengen teltoissa ja kokit tekee ruuat vierieissä leirikeittiössä. Aluksi oli vähän epäilyjä tän paikan suhteen,

mutta eiköhän tämä jo nyt tunnu paremmalta. Tosin suihkuja en vielä oo itse testannu... Puissa roikkuu marakatteja ihan meidän teltojen lähellä joten kassit pitää olla suljettuna periaatteessa, tosin eipä ne kovin lähelle ole uskaltanut. Tänään aamupalan jälkeen lähdettiin ekalle Lake Manyara -safarille. Tulostakin syntyi: marakatteja ja paviaaneja (ei yhtä punaset perseet kuin Nakurussa) nähtiin niin syömässä, tappelemassa kuin naimassakin. Odotetut elefantit olit ehkä hieman tylsiä, mutta toisesta näkemästämme parista toisen uros sai kai jotain kixejä meistä, kun sen molo kasvoi niin, että roikkui alle polvien. Kissapetoja ei nähty, mutta kirahveja useampaankin oteeseen 10 m päästä ja vähän kauempaa laumat seeproja, gnuita ja puhveleita. Anti-loopeista näkyi ainakin impaloita ja jotain pienempiä. Päivän kommentti: "Noitten perse kiiltää auringossa!" Neljän maissa lähdetään

uudestaan järvelle. Jos ei muuta, niin ainakin lisää isoja paskakasoja on luvassa. Toivottavasti muutama hippokin. Viime yö oli meillä, jotka meni ajoissa nukkumaan, hieman tuskallinen: osa porukasta innostui vetämään Finlandiaa ja bisseä siihen tahtiin, että koko leirialue taisi pysyä hereillä aika kauan. Eräs sankari ei selvinnyt aamusafarille asti eikä telttakaverikaan ollut kovin mielissään teltan sisällä tapahtuneista tyhjennysharjoituksista... Matkalla safarilta leirille syö-

m ä ä n pyydettiin, e t t ä v o i t a i s pysähtyä ostamaan postikortteja. Mut kauppoja ei syntynyt, kun lähtöhinta oli 4000 Tsh / kpl eli yli neljä dollaria kortilta eikä hinta tippunut tarpeeksi.

Tinginnän aikana vaihdoin pari sanaa jonkun toisen kaupapamiehen kanssa, joka tietenkin olisi halunnut mut kauppaansa. Kannabistakin olisi ollut tarjolla. Kun sai kuulla olevani Suomesta, kysyi tansanialaispoika heti, tiedäkö Sami Hyypiää. Tunsin myös Litmasen, kun kysyin. Nyt elbaillaan leirissä lounaan jälkeen (ruoka loppu kesken...) ja hankitaan pientä ylävartalorusetussuojaa Mombasaa varten. Iltaa eli uuden vuoden juhlintaa varten yhteisrahoilla ostettiin porukalle kaks litraa Smirnoffia jaettavaksi. Huomenna tosin pitäisi olla safari jo ennen aamiaista.

klo 22.30

No onhan tää aika vitun makeeta! Vietetään uudenvuodenaattoa Afrikan tähti-taivaan alla öljylampun valossa, juomat pöydällä, kitara soi. (Okei, toimii nyt sähkötkin toisin kuin illallisen aikaan.) Kuskit ja Tansanian puolen pomomieskin ovat pöydän ympärillä. Kukaan heistä ei kyllä kovin innostunut turkippureista, joita tarjosin. On muutenkin aika juhlafileis: kävin just suihkussa ensimmäistä kertaa kahteen päivään ja takana pari aika pölystä ja hikistä safaria. Nyt yks Tansanian-pojista innostu soittaa kitaraa, mutta näytti tekkarilaulutkin kelpaavan hyräilykamaksi ainakin. Juotiin ruokaryppyinä ne kaks Smirru-pulloa, jotka ostettiin matkan varrelta. Nyt ne sähkötkin meinaa taas lähtä... Küsteltiin tossa aiemmin siitä, pitäskö neljäs kansallispuisto matkaohjelmassamme, Tarangire, yrittää vaihtaa vaelukseen Kilimanjaron alarinteilla. Samin (Samilin), meidän Tansanian puolen pääjehun, mukaan se maksas 25 \$ per nokka, kun kerta kaikki oli sovittu jo aiemmin. Mulle kyllä periaatteessa sopis kuitenkin moinen oikein mainiosti, kun ollaan nähty jo oikeestaan kaikki eläimet, joita

Kakamega, Kenia: Kaivoprojektiin tutustumassa

Tarangiressa ois mahdollisuus nähdä (siis lintuja nyt ei lasketa, kun kukaan meistä ei niitä tunnista). Kovasti yritetään, mutta näyttää vähän siltä, ettei me saada kuulla mitään tansanialaista biisiä: eivät kuulemma kuskit osaa tarpeeksi hyvin soittaa eikä laulaa. Niin, noista safarijutuista vielä: aika ovelaa, että maksetussa ohjelmassa lukee, että sekä tänään että huomenna pitäis olla auringonnoususafari ennen aamiaista – mutta eipäs moista tapahdu. Huomennakin pitäisi olla jo lounasaikaan Serengetissä, mutta kuulemma syödään lounasta vielä täällä. Kuski puhu iltapäivällä, että voitais mennä yhdessä kuuntelemaan musiikkia jonnekin. (Välihuomio: tansanialaiselle kuskille yritetään opettaa kitaralla Juicea.) Oishan se toisaalta jotenkin törkeän ovelaa, että vietettäis uutta vuotta jossain kuppilassa Mto Wam Bun kylässä, mutta toisaalta "tuolla ulkona" ei ole katuvaloista kultukaan, joten oishan se vähän hämää puuhaa.

Uudenvuodenpäivä 1.1.2002

klo 0.30

Wuhuu! Se on uusi vuosi! Laulettiin tekkarihymni leirialueella tuoleilla seisten. Siis oikeesti, "sielu neekerin on pimiä" laulettiin pimeimmän Afrikan taivaan alla paikallisten läsnä ollessa! Kuullaan tuolta taustalta, kun masait myös juhlii: rummut soi ja lapset huutelee ihan tossa pusikon takana. Aika vitun eksoottista!

klo 2.15

Aika vitun makeeta edelleen! Kun tieltä kuului niin paljon iloista meteliä, jotkut päätti lähtä katsomaan, mistä oli kyse. Lopputulos oli se, että kaikki me 12 oltiin kohta kävelemässä kohti Mto Wam Bun keskustaa ja toivottelussa vastaantulijoille

hyvää uutta vuotta. Otin kuviakin joistain (luvalla), tosin poika pyysi heti kuvauksen jälkeen, että lähettäisin kuvan ja osoitteeni ja vaikka kyniä... Mutta siis oikeesti, aivan liian makeeta viettää uutta vuotta tämmösessä kyläpahasessa keskellä Tansanian savannia näin ystävällisten ihmisten keskellä! Päädyttiin lopulta Sami-oppaamme kanssa viereisen Twiga-leirialueen diskoon. Luulin, että se ois turistikin, mutta siellä oli vain (rikkaita?) tummaihoisia. Tulos oli se, että tanssittiin paikallisten kans jotain Tansania-biisejä.

Uudesta vuodesta selvitetyämme suunnaksi otettiin Serengeti, Tansanian suurin kansallispuisto. Matka ei kuitenkaan sujunut ihan niin kuin oli suunniteltu...

Ngorongoron kraaterin reuna, Tansania

klo 16.45

Kone keitti ekan kerran, kun oltiin ajeltu moukkutietä tunnin verran. Nyt auto lahos lopullisesti, joten odotellaan apua, joka soitettiin paikalle. Mutta millä paikalla! Maailman suurin tulivuoren purkauksesta syntynyt kraateri (halkaisija 16 km) avautuu aivan silmien alla ja näky on aivan mykistävä! Asken näki selvästi, kun osassa kraateria satoi, mutta nyt on vähän kirkastunut. Täällä ylhäällä ei oo ollenkaan kuuma, ilman paitaa tuli hieman vilpoisaa.

Meidän auto on siis nelivetoinen Toyota Hiace, kun loput viisi meistä ajelee Land Roverilla – ja ovat kohta varmaan jo perillä Serengetin leirialueella. Mut ei tässä mielet oo vielä maassa. Pahimmassakin tapauksessa, siis et jos joudutaan yöpymään täällä, meillä on kokki ja jotain ruokaa mukana. Juomavettä

tosin ei oo paljon, kun noi äijät kaato ne lähes kaikki jäädyttimeen. Multakin meni melkeen 5 litraa. Ngorongoron portilla täytettiin tyhjät isot pullot hanavedellä, mutta nekin meni jo tonne koneeseen... Mut mikäs tässä, kirjottelen just kortteja, kun niitäkin ja postimerkkejä sain tosta portilta hankittua. Niin tosiaan, Ngorongoron Conservation Areaan ja Serengetin kansallispuiston välinen portti menee kiinni kuudelta ja kello on kohta viis ja matkaa ois jällellä vielä aika paljon.. Niin eilenkinhän me myöhästyttiin Manyaralla 15 minsaa porttien sulkemisesta ja piti vähän kolkutella, että päästiin autolla sieltä pois.

Serengeti, Tanzania Seronera Nyani Camp Site

keskiviikko 2.1.2002

klo 13.30

Olipa melkoinen uudenvuodenpäivä! Vara-auto saatiin lopulta paikalle, Land Rover tietenkin. Kamat siirrettiin ja tajuttiin, että autoon tulee kaks ihmistä enemmän kuin penkkejä. Neljä taakse, yks laukkujen päälle ja kaks keskipekkeille ja matkaan – tyylisiin Safari Rally, sillä Serengetin portti oli jo kiinni, kun päästiin liikkeelle ja lisäksi kummankaan puiston alueella ei saa ajaa kymmenen jälkeen illalla ja meillä oli vielä lähes sata kilsaa matkaa jäljellä. Hieman pelotti, kun autossa oli aika reilusti normaalia enemmän painoa ja tie oli välillä aikamoista serpentiiniä. Kun oli pimennyt kunnolla, alkoi kauempaan salamoida, aika uskomattomalta tuntui. Seikkailumatkailu parhaimmillaan!

“Afrikan vaiettu salaisuus: lesboleijonat!” oli kommentti, kun aamusafarilla kalliomuodostelmalla makoilevat naarasleijonat alkoivat nuolla toisiaan. Urosleijonakin nähtiin myöhemmin kallon toisella puolella 15 m päässä autosta. Valtava gnulauma esiintyi meille vähän myöhemmin seuranaan lauma seeproja. Sekä Thomsonin että Grantin gaselleja nähtiin, ensimmäisiä useampia satoja. Sihteerilintu, topit, virtahevot, puhvelit ja kolme krokotiiliäkin saivat osansa katseistamme. Päivän safarin kuitenkin kruunasi kaksi asiaa: valtava seepralauma, joita pääsimme seuraamaan aivan niitten keskeltä useita kertoja sekä toiseksi naaras- ja urosleopardi, jotka makoilivat

puun oksilla. Jälkimmäisten jäljille pääsimme seuraamalla suurta “safariautojen

eläinrintamalla nähty, kun gepardi onnistuttiin missaamaan.

Ngorongoron kraaterin pohjalla

kokoontumisajoa”.

Karatu, Tanzania Ngorongoron Safari Resort

perjantai 4.1.2002
klo 16

Serengetissä nähtiin leijona metrin päässä autosta ja saalistamassa seepravarsaa, mutta eilen Ngorongoron leirialueella sitä alkoi jo hieman pelätä omastakin puolesta: leirialueella vilisti niin villisikojia, skorpioneja kuin puhvelikin. Vartija oli kuulemma myös varoittanut puskissa nähdystä norsusta. Yöllä innokkaimmat Tysonrommin lipittäjät päättivät

Serenget, Tanzania: Toinen autoista ja naarasleijona

lähteä vieläpä tutustumaan villisikoihin hieman lähemmin – sillä seurauksella, että eräs sankari jätti pakomatalla kengätkin jälkeensä...

Tänään laskeuduttiin Ngorongoron kraaterin pohjalle aivan järkyttävän jyrkälle seinälle rakennettua tietä pitkin. Onneksi liikenne sentään oli yksisuuntaista. Sinänsä mitään uutta ei

kertyi.

Kaupunki oli sellainen kuin viikko sitten pikasilmäyksellä oli näyttänytkin: likainen, sekava mutta melko rento.

Marangu, Tanzania Bismarck Hut Lodge

sunnuntai 6.1.2002

klo 18.45

Herätyks oli tänään mukavasti klo 4.40, kun piti kiirellä lähtä kohti Kilimanjaroa, jonka juurella nyt siis telttaillaan. Tänään päästiin vähän reippailemaan, kun käveltiin koko päivän oppaan johdolla vuoren juurella ja tutustuttiin niin paikalliseen panimoon (olipahan oluessa aika reilusti sattumia...), Chagga-heimon asumukseen ja luolastoihin kuin siihenkin, että Toyota Hiaceen todellakin saa mahtumaan 31 ihmistä, kun oikeen on tarve. Yhdessä vaiheessa, kun kävelin muusta porukasta hieman erillään, sain juttuseuraksi pari pienissä tötsyissä ollutta poikaa, jotka tietenkin mullekin halus kannabista tarjota. Eipäs ole kyllä mua ennen tervehditty sanoilla “Hello, nigger!”

Lake Nakuru, Kenia: Virtahepo naaras ja poikanen

Kun kahdeksan yön telttailusta ja safareista Tansaniassa oli selvitty, suunnattiin takaisin Keniaan ja Intian valtameren rannalle Mombasaan. Matkaa tehtiin hieman kiertotietä yli vuorokauden sekä bussilla että junalla (Nairobi–Mombasa) ja aika tiukille kyllä meni, että yöjunaan ehdittiin. Perillä sitten odottikin melko räkäinen kaupunki mutta makee hotelli, puhdas hiekkaranta ja kolme uima-allasta. Kahden viikon yhtämittaisen reissaamisen jälkeen oli siis vuorossa viikon makoilu luksushotellin uima-altaalla ja toki hieman muitakin vapaamuotoisia itse järjestettyjä aktiviteetteja: matkamuistoshoppailua

keskustassa, paikallista jalkapalloa stadionilla (Coast Stars F.C. vastaan Mathare United), biletyistä, purjehdusta, snorklausta... Viikon aikana opittiin käyttämään paikallista julkista liikennettä, joka hoitui tietenkin minibusseilla ja suojautumaan auringolta – toiset paremmalla, toiset huonommalla menestyksellä – sekä viettämään pitkistä aikaa päivä tekemättä oikeastaan yhtään mitään. Niin ja tietenkin sietämään Vengaboysien yhtä biisiä, joka soi altaalla noin kymmenen kertaa päivässä.

Kotiin päästiin vihdoin keskiviikkona 16.1.2002 jälleen Nairobin ja Amsterdamin kautta, vaikka sekä Kenya Airways että KLM onnistui sähläämään paikkojemme kanssa. Vaikka matkalla pariin otteeseen keskusteltiin käyttäen

Lasten suusta kuultua...

Milloin on sopivaa suudella jotakuta?

“Ei ole koskaan sopivaa pussata poikaa. Ne aina kuolaa ympäriinsä...Siksi lopetin pussailun.” (Janina, 10)

“Koskaan ei pitäisi pussata toisten ihmisten nähden. On todella noloa, jos joku näkee sinut. Jos kukaan ei näe, niin voi yrittää jonkun komean pojan kanssa, mutta vain muutaman tunnin.” (Katri, 9)

Suuri keskustelu, onko parempi olla sinkku vai seurustella?

“Tyttöille on parempaa olla sinkku, mutta ei pojille. Pojat tarvitsevat jonkun siivoamaan heidän jälkiään!” (Liisi, 9)

“Saan päänsärkyä ajatelllessani sellaista. Olen vielä lapsi. En tarvitse tämän kaltaisia ongelmia.” (Kerkko, 7)

Mikä saa kaksi ihmistä rakastumaan toisiinsa?

“Luulisin, että sinua ammuttaisiin nuolella tai jotain mutta loppu ei varmaankaan ole niin tuskallista.” (Harri, 8)

“Rakkaus löytää sinut vaikka yrität piiloutua siltä. Olen yrittänyt piiloutua siltä viisi vuotiaasta lähtien, mutta tytöt löytävät minut.” (Boris, 8)

Minkä lainen rooli ulkonäöllä on rakkaudessa?

“Jos haluat, että joku joka ei ole perheesi jäsen, rakastaisi sinua, niin ei haittaa jos on kaunis.” (Jane, 8)

“Ei se ole aina siitä kiinni, miltä näytät. Katso minua. Olen todella komea, enkä ole vielä saanut ketään menemään naimisiin kanssani.” (Kari, 7)

Juho hannukainen

Teekkarielämää rytmittävät kolmesti vuodessa suuret juhlat: Wappu, Lakinlaskijaiset ja Gravitaatio. Viimeksimainittua juhliittiin perinteisin menoin Dipolissa 12.2. kuluva vuotta. Paikalla oli lukuisa joukko teekkareita ja muitakin. Lippuja oli myyty iltaan mennessä 2600 ja varmasti vähintään tuo määrä oli paikalle rantautunut. Toimittajakin joutui opastamaan paikalle Helsingin keskustassa vaeltavaa haalarikansaa, koska Otaniemeen vievän bussin lähtöpaikka oli vähintäänkin epäselvä monelle kaukaisemmalle juhlijalle.

103

Bussissa nautittiin lämmikkeitä ja tunnelma oli mukava. Kuljettajakin oli selvästi juhlatunnelmissa, eikä raaskinut huomauttaa pullojaan kallisteleville matkalaisille eräistä n u i v i s t a järjestyssääntöpykälistä. Hyvä niin. Joskus on ollut toisin. Perimätiedon mukaan astuttuaan Kampissa Otaniemen bussiin, saattoi tekkari aloittaa laulamisen huoletta vasta, kun kaikki neljä pyörää olivat turvallisesti Länsiväylällä. Koska seuraava pysäkki oli vasta Otaniemessä, ei kuljettaja voinut heittää ulos (tuskin ikinä vettä vahvempaa nauttineita) korkeakouluopiskelijoita kesken matkan.

Toimittaja ei ole kohdannut toistaiseksi laulavia tekkareita Otaniemeen ajavilla bussilinjoilla. Liekö Hanasaaren pysäkki syynä moiseen, siinä on sangen ikävä joutua ulosheitetyksi.

Dipoli

Juhlapaikan edustalla oli väkeä riittämiin, joku onneton mattimyöhäinen yritti hankkia itselleen lippua huonoin t u l o k s i n . Lippukauppa oli käynyt ilmeisen hyvin; suurin osa Gravis-tirehtöörin lähipiiristäkin oli j o u t u n u t o s t a m a a n lippunsa ja siten vapaalipuilla ratsastavien joukko oli pienentynyt entisestään. Lippukauppiaitakaan ei ensi silmäyksellä näyttänyt juuri paikalla olevan. O v e l l a parveilivat sen sijaan raksan phuksit, jotka olivat selvästi kaapimassa kasaan pisteitä

lakkinsa saamiseksi. Good work lads and lasses, portsari-työskentely sujui mallikkaasti.

Yläkerta

Sisälle siis. Opiskelijabudjetilla juhlivien suut vetäytyivät viimeistään n y t h y m y n , k o s k a narikka oli ilmainen tuttuun tapaan. Alakerrassa soitettiin chill out –musaa ja tunnelma oli rento. Yläkerran pikkulavalla oli meno huomattavasti rockimpaa. Paikalla hengaili fyysikkokillan lukkari **Karoliina Vartiainen**, joka tänään esiintyisi viulistina tekkaribändi **Valtavan** kanssa päälavalla. Karo oli hyvällä tuulella, paikalle oli odotettavissa eturiviin iso joukko tuttuja kasvoja ja vieraillekin oli käyty keikkaa promoamassa. Valtavan kokoonpanossa peräti kolme viidestä on muuten raksalta, että omilleen soittivat.

Gravistirehtööri

Eipä aikaakaan kun toimittaja onnistui metsästämään joukosta vuorimies **Mika Natusen**, itse illan isännän. Tirehtöörin mukaan lippukauppa oli sujunut erinomaisesti ja illasta oli odotettavissa kaikin puolin onnistunut. Kysyttäessä hauskaa hauskinda kullissien takana tapahtunutta seikkaa Mika mainitsi **Caaterin** tekemän soundcheckin: Audi A2 kiittää Dipolin eteen, sieltä juoksee

minuutin ajan nupit kaakossa musaa niin että heikompia hirvittää. No, ihan riittävä soundcheck se olikin. Bändin keikka tulisi sisältämään myös (ilmeisesti etelävirolaisia, tummia kun olivat) kauniita tanssijoita ja tietysti foliopukuja.

Liukumäki

Gravitaatiossa on liukumäki näytellyt aina keskeistä osaa. Jo 1970-luvun tekkarit muistavat sen, joskin silloin moista voi

osoittautui varsin kelpolliseksi hauskanpitovälineeksi. Joskaan nesteliukumäkeä ei siitä voinut tehdä, koska tuopin kanssa laskeminen oli kielletty.

Just chillin'

Ennen bändejä oli hyvää aikaa kierrellä juhlakansan keskellä tapaamassa tuttuja ja vieraita.

mustaan muoviin verhoiltuna. Ilma oli hot ja kansa cool, ihan kuin bileissä pitääkin. Toimittaja pisti jalalla koreasti vanhasta muistista ja hauskaa oli. Jos kuvittelette muuten voivanne iskeä jokun hyvännäköisen tyyppiin tai tyyppitären kesken intensiivisen tanssimisen, niin tanssilattialla yleensä konversaatio tapahtuu kanavalla

sitä tietoa hänelle myös tarjottiin. Yhteinen jutunaihe löytyi nopeasti, koska toimittajalla oli tiedossa kiinteistöoikeuden tentti seuraavan vuorokauden puolella.

Entropy

Kouluasiat ja oikislainen hahdutettiin kuitenkin nopeasti **Entropy** luolassa, joka oli tutulla paikallaan,

Caater Valtava Killer 22-pistepirkko

Siinä illan kirkkaimmat tähdet. Kahden ensimmäisen välillä joutui vuorottelemaan, koska ne soittivat samaan aikaan. Killeriltä toimittaja tuns vain yhden biisin entuudestaan ja muu tuotanto jäi hämärän peittoon. Lukekaa Soundista vaikka. Caater oli enemmän mieleen, vaikka joku arvostelikin kovaan ääneen keikkaa vaisuksi. Sama tyyppi arvosteli myös Dipolia vaisuksi. Ja Smökkiä. Ja niissä järjestettäviä bileitä. Sad. Pysyisi kotonaan tai hankkisi reseptillä juhلاميelta.

Lounge

Tyylikästä oli, että Dipoliin oli tuotu sohvia, joissa väsynyt bilettäjä voi istua. Samoin valomaailma oli hyvin suunniteltu ja chillausmusaa oli varsin sopivalla volyyymilla koko ajan. Iso osa yläkerrasta olikin siten yhtä mukavaa olohuonetta, jossa oli kivaa jutella ja kallistella juomia. Teki hyvää olla erilaisissa bilemaailmoissa ja niiden välillä. Ei Dipoliin saa hiekkarantaa, merta eikä vaahtobileitä, mutta noissa olosuhteissa järjestelyjä tuskin olisi voinut kauhean paljon paremmin toteuttaa. Mitä nyt tupakanpolttokiellosta jakesettiin valittaa. Älkää valittako, olette kakkosluokan kansalaisia. Enhän minäkään tupakoi. Ellei olla bileissä. Ja ellei tarjota. Ja syytetä, mutta en minä usein.

Jatkot

Niitä juhliittiin tietysti missä sattuu, Dipolin jatkoilta kuitenkin tirehtööri heitettiin ulos lumihankeen, tällä kun ei ollut lippua koko Gravitaatioon.

Eero Vanhatalo

ylös kaksi miestä, pistävät piuhat kiinni ja tykittävät kymmenen

laskea ulkona Dipolilta urheilukentälle. Nyt muoviliuku

PROJEKTINJOHTO-, RAKENNUSTAJA- JA KIINTEISTÖKONSULTOINTI

JAAKKO PÖYRY INFRA
JP-Terasto

JP-Terasto Oy • PL 5 (Jaakonkatu 3) • 01621 Vantaa
Puh. (09) 894 7393 • Fax (09) 878 7708, 878 7706
www.jp-terasto.fi • e-mail: jp-terasto@poyry.fi

Rakentamistalouden kerho ROPO

Ropo on rakentamistalouden opiskelijoiden ammattinekerho, jonka tarkoituksena on koota yhteen opiskelijoita ja valmistuneita diplomi-insinöörejä ammatillisessa mielessä sekä mukavan yhdessäolon merkeissä.

Ropolaiset herättävät keskustelua rakennusalaan liittyvistä kysymyksistä esimerkiksi järjestämällä seminaareja. Työnantajiin pidetään yhteyttä mm. yritysvierailuilla ja saunailloissa.

Ropon keväisiä huipputapahtumia:

26.3.

Saunailta Rantasaunalla

30.4.

Perinteiset vappusimat

Vuoden 2002 hallituksen jäsenet:

Puheenjohtaja	Maija Heikkinen
Varapuheenjohtaja	Jussi Väisänen
Sihteeri	Noora Viranko
Rahastonhoitaja	Mikko Kaartinen
Excursiomestari	Joni Kokko
Emäntä	Maija Ketola
Tiedottaja	Tuuli Lahdenranta

Rakentamistalouden kerhoon voivat hakea kaikki rakentamistaloudesta kiinnostuneet opiskelijat.

Hakemukset löytyvät kiltahuoneelta, ropo omalta ilmoitustaululta.

Liikenneakatemia

Jos olet harkinnut pää- tai sivuaineeksi liikennetekniikkaa, tai olet muuten vaan kiinnostunut liikenteestä alana, valintasi on **Liikenneakatemia (Linkki)**.

Liikenneakatemia tarjoaa liikennetekniikasta kiinnostuneille opiskelijoille ammatilliset yhteydet alan yrityksiin ja päättäjiin. Jos siis olet vailla työpaikkaa tai haluat tietää mitä kaikkea liikennetekniikan opinnot voisivat sinulle tulevaisuudessa tarjota, on **Liikenneakatemia** helpoin tapa ottaa asioista selvää.

Liikenneakatemia tarjoaa jäsenilleen tietenkin myös mahdollisuuksia rentoutua rankan opiskelun lomassa. Järjestämme yritysvierailuita, saunailtoja ja muuta kivaa teemalla "Jos otan, en aja!". Jos sinulla itselläsi on ideoita, joita haluaisit porukalla toteuttaa, niin kerro meille ja toteutetaan ideasi.

Jos et ole vielä valinnut pää- ja sivuainettasi, niin se ei ole este **Liikenneakatemiaan** liittymiselle. Meillä sinun ei tarvitse kerätä fuksipisteitä, vaan pääset heti mukaan toimintaan. Käy nyt ainakin katsomassa **Linkin** kotisivuilta (www.tky.hut.fi/~akatemia), miten jäseneksi voi liittyä ja kuinka naurettavan halpaa liittyminen on! Lisäksi kannattaa tsekata kiltahuoneella kopiokoneen yläpuolelta ilmoitustauluiltamme, mitä keväällä tapahtuu.

Halipatsuippa

Teemu Sihvola

Puheenjohtaja, Liikenneakatemia

Kevään tapahtumia

14.3.

Excursio Suunnittelukeskukseen

3.4.

Excursio LT-konsultteihin

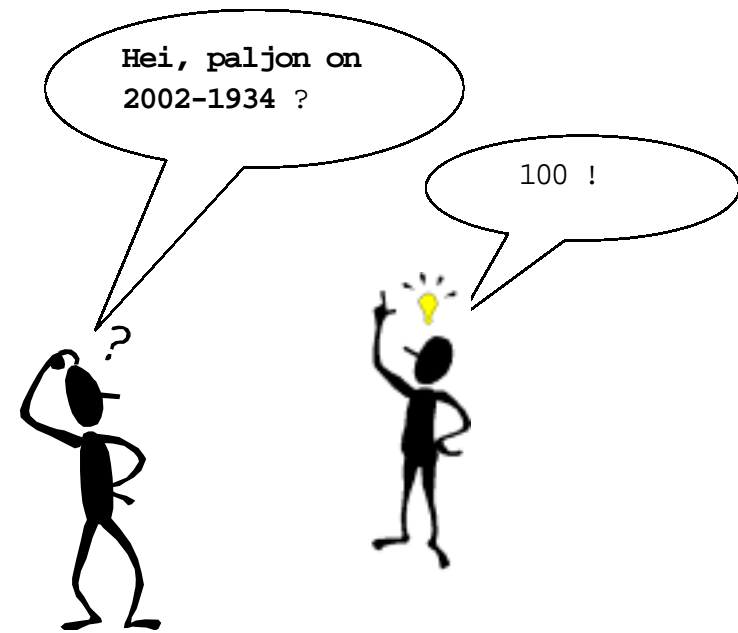

Tapahtuu keväällä:

-excursio

-excursio

-peli-ilta muiden ammattinekerhojen kanssa

Liity sinäkin 100-vuotiaaseen MVR-kerhoon!

*juuret -48? -34? (55v viime vuonna, 30v vuonna -64)

Kerho päteville ihmisille

Dynaaminen, kehittyvä

"Maatalouden vesirakentajat -kerho"

Yhteyksiä alan yrityksiin, kontakteja alan ammattilaisiin
MVR-kerhon yhteystiedot

mvr@tky.hut.fi
www.tky.hut.fi/~mvr

Järjestää jäsenilleen:
-excursioita
-saunailtoja
-toimintapäiviä
-muuta toimintaa

Tapahtuu keväällä:

-excursio

-excursio

-peli-ilta muiden
ammattinekerhojen
kanssa

Kun haluat jäseneksi, maksa meidän rahastonhoitajalle Laura Hiltuselle 3 euroa. Jos haluat, voit tuki liittyä postilistalle ilman jäsenyyttä, ilmoita asiasta Jussi Väisäselle, jussi.vaisanen@hut.fi

MVR-kerhon yhteystiedot

mvr@tky.hut.fi
www.tky.hut.fi/~mvr

Akva a.k.a Akateemiset KirkasVesiAsiantuntijat

Excursio kertomus

PERJANTAI Merentutkimus Aranda

Uninen mutta tiedonjanoinen vesi-ihmisten joukko aloitti matkansa aamuvuorilla TKK:n rakennusosaston edestä kohti Ruoholahtea ja edelleen Länsisatamaa, jossa tutustuttaisiin merentutkimus Arandaan: sen laitteisiin, henkilöstöön ja toimintaan. Aluksi kuulumme noin puolen tunnin luennon Arandan mielenkiintoisesta historiasta ja nykypäivästä. Luennon jälkeen näytettiin videofilm, joka antoi kokonaiskuvan Merentutkimuslaitoksesta ja sen tehtävistä – tosin saman filmin olivat muutamat nähneet jo edellisellä vuonna. Videon jälkeen ryhmämme jaettiin kahtia tutustumiskierrosta varten.

Luennon aikana kerrottiin, kuinka nykyinen alus on jo kolmas samanniminen tutkimusalus, aluksen omistuksesta, monista tutkimusmatkoista maailman merillä, henkilökunnan erikoisista ja jonkin verran muustakin merentutkimuksesta nyky-Suomessa. Aikaisemmat Arandat on kastettu uudelleen ja niitä käytetään edelleen. Tämä kolmas on ensimmäinen alus, joka on rakennettu varsinaisesti tutkimuskäyttöön. Aluksen omistaa Merentutkimuslaitos, mutta laivahenkilökunta on Merenkululaitoksen palveluksessa. Arandalla on tehty tutkimusmatkoja pääasiassa Suomen lähivesillä eli Itämerellä, mutta myös Pohjanmerellä ja molempien napa-alueiden lähiseuduilla. Aluksella ei ole varsinaista kiinteää tutkimushenkilökuntaa vaan jokaiselle matkalla kerätään tai kasataan laajasta tutkijaryhmästä sille matkalle tarkoituksenmukainen henkilöstö. Yleensä matkoilla on hyvin monipuolinen ja laaja-alainen tutkijaryhmä mukana. Mukaan haluavalla teekkarillakin tuntui olevan pienet mahdollisuudet päästä mukaan harjoittelijaksi, joita on tapa ollut ottaa matkoille mukaan joku, ei montaa. Toinen ryhmä aloitti tutustumiskierroksensa komentosillalta ja toinen aluksen pohjalta. Tutustumiskierroksen aikana meille esiteltiin aluksen majoi- ja ajanviettoiltoja saunasta kuntosaliin. Tutkimustiloissa oli oikeastaan vain näyttötoilteistot paikoillaan; tutkijat tuovat omat erikoislaitteensa laivan laboratorioihin tullessaan. Portaita aluksella tuntui olevan monen kerrostalon verran.

Komentosillalla perämies esitteli hieman merenkulkuun liittyvää laitteistoa tutkineen ja GPS-laitteistoinen. Tutkimusmatkoihin liittyvästä reittisuunnittelusta kerrottiin myös sangen kattavasti.

Kun ensimmäisen kohteen aika tuli täyteen, kiitimme isäntiämme perinteisin tavoin saatuaamme tietoisuuden merentutkimuksesta ja Itämeren nykytilastakin. Aamuinen viima satamassa loi lisäksi pientä ennakkotuntua tutkimuslaivan tutkijoille ja olosuhteiden raakuuden esimerkin meidän ryhmän omille tutkimusmatkailisille keväällä koittavasta Arandan Huippuvuorten matkasta. Siirryimme satamassa odottavaan linja-autoon tyytyväisinä saamastamme tiedosta.

Maa ja Vesi Oy

Lähdettyämme Länsisatamasta poikkesimme noutamaan kypärät päivän viimeistä tutustumiskohdetta ennen, kuin saavuimme Pöyry-talon eteen. Toinen kohteemme oli Pöyry-konsernin Maa ja Vesi Oy. Siellä meitä isännöi varoit- mitusjohtaja Jyrki Kaija sekä kaksi nuorta konsulttia. Aluksi Kaija esitteli hieman konsernin rakennetta ja tarkemmin yhdyskuntasuunnittelun sektoria. Lopulta päästiin itse asiaan eli vesihuollon esittelyyn. Esittelyyn sisältyi Maa ja Vesi Oy:n tekemien suunnitelmien ja selvitysten esittelyä ja yhtiön toimintamalleja – metodeja. Nuorempien konsulttien esityksissä käytiin läpi heidän työhistoriaa ja erityisosaamis- ja esitysten lähtökohtana oli, mitä nuori DI saa tehdä suuressa konsulttitoimistossa ja mihin kaikkeen on mahdollisuuksia. Toinen konsulteista kertoi päässeensä töihin lähinnä venäjän kielen taitoisena. Hänen kaikki työnsä liittyivät enemmän tai vähemmän itärajan takaiseen toimintaan. Hankkeet olivat olleet erilaisia tutkimuksia ja selvityksiä niin koko kaupungin jätevedenpuhdistusjärjestelmän kokonaisuudesta kuin yksittäisen puhdistuslaitoksen toimintaselvittelyä. Toinen oli valmistuttuaan ollut urakoitsijan palveluksessa vedenpuhdistamotyömaalla, tarjoussuunnittelussa ja – laskennassa. Maa ja Vesi Oy:ssä hän oli ollut nyt reilun vuoden, työtehtäviin kuuluivat niin putkistojen mitoittaminen kuin piirrostehätkin. Esitysten jälkeen isäntämme tarjosivat maistavan lounaan, jonka lomassa jatkettiin

pienissä porukoissa keskusteluja. Kylläisinä ja tietoa taas lisää saaneina kiitimme taas isäntiämme ja hyppäsimme linja-autoon.

Päijänne-tunnelin peruskorjaustyömaa

Suuntasimme linja-autolla kohti Kanta-Hämettä ja Hausjärveä. Seuraava kohde olikin sitten perjantaipäivän viimeinen ammatillinen tutustumiskohteemme, Päijänne-tunnelin korjaustyömaa ja tutustuminen maanalaiseen voimalaan. Isäntämme olivat Pääkaupungin Vesi Oy:stä sekä PSV-Maa ja Vesi Oy:stä. Edellispäiväinen myrsky sekoitti isäntiämme suunnittelemaa ohjelmaa sähköjen puuttuessa jonkin verran. Esimerkiksi hieno kalvoesitys muuttui kansiona kiertäväksi. Mukana oli onneksi havainnollinen värilakana, josta kuitenkin saatiin pääkohdat selville korjaushankkeen laajuudesta ja ongelmista. Esittelyjen ja kahvituksen jälkeen lähdimme tunnelin huoltoaukole. Kävelimme auton valokeilassa – sähköjen siis puuttuessa - alas noin tasolle 80 metriä maan pinnasta. Suuressa kallioluolassa oli veden painetason pudottamiseksi tehty voimalaitos, Kalliokosken voimala. Siellä saimme itse kokea, kuinka suuresta kallion onkalosta tunnelissa on kyse. Hieman kiivettyämme ja otettuamme toisen kuilun pääsimme kohtaan, jossa turbiinin ohi juoksutettava vesi suihkutetaan takaisin tunneliin. Palasimme maan pinnalle ja kävimme vielä toisella tunnelin alajakuilun suulla. Sähkökatkoksen vuoksi emme kuitenkaan päässeet siellä alas tunnelin tasolle. Kiitimme taas isäntiämme erittäin mielenkiintoisesta esityksestä poikkeus-oloissakin. Kiipesimme luolan suulla linja-autoon ja jatkoimme matkaamme kohti majapaikkaamme Tamperetta. Tampereella käytiin ensin syömässä jonka jälkeen alkoi vapaampi illanvietto. Mukaan oli kutsuttu myös Ympäristörakentajakillan opiskelijoita, koska heidän kanssaan ei juurikaan yhteistyötä ole ollut. Paikalle saapui väkeä ihan mukavasti ja jatkossa tapaamme toivottavasti useamminkin.

LAUANTAI

Lauantiaamuna opinto- retkiväki heräili majapaikasta ja innokkaimmat ehdivät aamupalan ohella vielä saunankin ennen kuin

lähdimme suunnistamaan kävelen kohti Viatekin Tampereen toimistoa. Paikalle löytäminen ei ollut täysin ongelmatonta, sillä samalla kadulla muutamaa numeroa aikaisemmin oli myös ovikyltin mukaan Viatekin toimisto, joten jäimme odottelemaan oven eteen ja vasta puhelinsoitto selvitti meidän olevan väärässä paikassa.

Viatek, Tampere

Löydettyämme lopulta perille Viatekille ja oikeaan kerrokseen saattoi vierailu alkaa. Isäntänä toimi Kimmo Hell, joka kertoi paitsi yrityksestä yleensä, myös viime aikaisista projekteistaan Pietarissa. Pietarin putkien ja tunnelien sijainnista. Lisäksi muutamit harvat kartat oli käsketty pitää Suomen rajaa ylittäessä visusti piilossa. Viatekin excursio oli varsin leppoinen mikä sopi varmaankin molemmille osapuolille. Tämänvuotisella matkalla oli muutenkin tarkoitus nähdä konsultti-tyrityksiä, sillä vuoden 2000 excursio painottui laite- edustajiin. Tarjolla oli paikallista erikoisuutta, siis tietenkin mustaa makkaraa jota jäi jonkin verran ylikin.

Fiskarsin ruukki

Jo perinteeksi muodostunut lauantai-iltapäivän kulttuuri- tai yleisivistävä excursio tehtiin Fiskarsin ruukkialueelle. Ajomatka Tampereelta Pohjaan oli melko pitkä, mutta itse ruukkialue oli mielenkiintoinen, vesiasioita tosin sivuttiin lähinnä vesivoiman osalta. Opas osasi kertoa alueen historiasta mielenkiintoisesti, lisäksi pääsimme vierailemaan käsityöläispajoissa. Otaniemeen palattua pestiin excursioon pölyt pois saunassa sekä ajettiin pahin nälkä pakosalle ja ryhdyttiin pitämään vaalikokousta. Uusi hallitus ja uudet toimihenkilöt saatiin valittua sopuisasti. Lisäksi keskusteltiin ensi vuodeksi suunnitteilla olevista asioista, kuten viisi- vuotisvuosijuhlusta sekä MVR-kerhon kanssa suunnitteilla olevasta ulkomaan excursiosta.

AKVA

– Ilman vettä Sinäkin olisit Vajaa!

Akva on – lyhyesti ja ytimekkäästi – Teknillisen korkeakoulun vesihuoltotekniikan, vesitalouden ja vesirakennuksen ammattianeekerho. Käytännössä tämä tarkoittaa vesiasioista kiinnostuneiden ja niitä jopa opiskelevien ihmisten omaa yhdistystä. Akvassa pääset mukaan niin opintoihin, työhön kuin vapaa-aikaankin liittyvään toimintaan. Yksi Akvan tavoitteista on lähentää opiskelijoita toistensa lisäksi myös vesialan yrityksiin ja tutkimuslaitoksiin. Akvalaiset ovat kivoja, fiksuja, filmaattisia, kaikin puolin täydellisiä ja äärimmäisen vaatimattomia – liity siis Sinäkin tähän huippiskerhoon!

Tänä vuonna Akva juhlistaa viisivuotista historiaansa moni eri tavoin. Luvassa on yritys- ja tutkimuslaitosexcuja, saunailtoja ja maaliskuuhun sijoittuva vuosijuhlaviikko. Vuosijuhlat tulevat olemaan kerhon historian spekaakkelimaisimmat – eivätkä vähiten ensimmäiset. Syksyllä kerholaiset mm. suuntaavat maa- ja vesirakentajain kanssa kohti ulkomaisia vesikohteita. Edessä siis vetistä elämää!

Solisevin terveisin,

Hallitus ja toimaristo –02:

Anu, Ina, Anna, Hanna, Laura, Ville, Jarkko, Mikko, Marko, Tomi, Timo, Hannele, Liisa, Jussi, Katri, ja 3 x Matti

Akva toimii!

Viikko 11: Akvan vuosijuhlaviikko

15.3. Akvan *vuosijuhlat* Haukilahden vesitormissa ravintola Haikarapesässä

12.3. Excu Suunnittelukeskukseen

Viikko 35:

Pitkä excu kaakkoiseen Keski-Eurooppaan

www.tky.hut.fi/~akva

Seuraa myös Akvan ilmoitustaulua kultiksen kopiokoneen yläpuolella!

IACES, mikä se on?

IACES eli International Association of Civil Engineering Students on meidän yhdyskuntainsinöörien oma kansainvälinen järjestöme.

Mitä minä siitä hyödyn?

Pääset luomaan suhteita ulkomaille, tutustumaan uusiin kansallisuuksiin, treffaamaan oman alan opiskelijoita ulkomaisista yliopistoista (hienosti sanottuna verkostoitumaan) ja saat varmasti uusia kavereita! Mikä parasta, nyt sinun ei tarvitse edes matkustaa minnekään, vaan me tuomme heidät tänne!!!

Mitä ja milloin?

Kutsumme tänne Otaniemeen vieraaksi noin 20 opiskelijaa eri maista ajalle 21. - 25.3. Tänä aikana järjestämme pari excua, sitsit, Helsingin kiertoajelun, mökkikeikan ja tietenkin läksiäisbileet. Kaikkiin tapahtumiin olette kaikki enemmänkin kuin tervetulleita!

Miksi?

Haluamme tällä lähentää raksalaisten suhteita ulkomaille näkyvällä ja tuntuvala tavalla. Uskomme, että tästä on hyötyä teille jo opiskelun aikana, puhumattakaan sitten työelämästä. Jos olet ajatellut lähteä vaihtoon, näin voi tarjoutua mahdollisuus tutustua jo edeltä käsin kohdemaan yliopiston opiskelijoihin ja kysellä heiltä tarkemmin opiskelusta siellä. Tämä voi olla myös sysäyksenä lähteä kesällä tai syksyllä vierailemaan muissa IACES - tapahtumissa ympäri Eurooppaa ja syventämään juuri syntyneitä uusia ystävyysuhteita.

IACESin Puheenjohtaja
Johanna Aarnisalo

Tunnetko Raadin 2002?

Yhdistä raatilaiset heistä kertovaan tekstiin. Oikeat vastaukset ovat sivun alalaidassa

1. Ulkovastaava
Johanna Aarnisalo

2. Puheenjohtaja
Camilla Vornanen

3. Kirjuri
Mikko Lautala

4. Opintovastaava
Niina Virtanen

5. Emäntä
Anne Lehtinen

6. Ruutisten päätoimittaja
Laura Hiltunen

7. Phuksitoimikunnan puheenjohtaja
Katri Junna

9. Excursiomestari
Tomi Jokiranta

8. Rahastonhoitaja
Tuula Olenius

A Kenestä raadin henkilöstä on kyse? Hän kuuluu raadin valtaväestöön.

Viiden pisteen vihje:

“Vaik onkin Aleen vippi niin en kyllä käy kaljaa juomaan”.

Kolmen pisteen vihje:

“Huhhuh, mä tulin just Kalliosta pyörällä ja ei vitsi mä kaadu, kun mä jäin kattomaan miestä ilman paitaa”.

Yhden pisteen vihje:

Kilki kilki, “hei olen enkelityttö raksalta ja haluaisin laulaa Sörkän sallit vaikka olenkin Kalliosta”.

Lisävihtejä:

(nauraen) “Eieieieieieii”

(hyräillen) “Vi vill ha mera män”

(paniikissa) “Mä oon ihan pulassa, taas pitää käydä tukussa”

B Hei nyt kaikki arkkaritki silleensä moikkaa mua! Toi vaasi on muuten Ikeasta. Ja tää tuoliki on Ikeasta - ja nii on toi kynttiläänjalkaki! Noi käsipyyhkeet maksaa siel 19,90, niitten koodi on 14532862423552889. Nyt mä oonki Maxissa, mut ihmiset kyselee silleensä ihar ihme juttuja! Siis pitäsö MUN tietää mis on Ison Ompun vessa??

Petu, asentoo, LEPO, asento! Äläkä juttele sen tytön kanssa! Vittu mä oon käyny vitun aukin, vittu!

C Moikka moi! Mie tykkään touhuta ja tehä kaikenlaista ja ideoita löytyy kaikenlaisia. Sormissa syntyy niin askartelut kuin karjalanpiirakatkin.

Jee, tosi huippuu! Mie tykkään kirkkaista väreistä ja Marimekko on in.

Miulla riittää energiaa ja kyllä sitä ensi syksynä tarvitaan.

Ja Saipa rules!

D Mä nyt oon tällänen gasellimaisen siro tyttönen Perkaalta ja mä oon tottunut istumaan puheenjohtajan polvella ja vakuuttelemaan rakkautta “ihan oikeesti!”

Mut hei, anteeksi et oon myöhässä. Mä olin tuolla RILissä enkä mä vaan ehtiny ajoissa.

Nyt mun on pakko setvii noita riippareita kun ne ihan sekaisin. Siis apua! Mun pitää ehtiä vielä puntillekin tänään, kauhee stressi Missä Teemu on?

Voi ei, Jyrki soittaa! Mun on ihan pakko lähteä nyt, kun mä oon jo myöhässä...

F Moi! Mä oon ollu ennenkin raadissa eli mä kyllä osaan tän homman. Missä muuten Maija on?

Kaverit sanoo mua joskus sankox ja promillaksi. En mä vaan tiedä miksi?

Arvatkaa missä nukuin viime bileitten jälkeen? Ai onko tänään jossain bileet? Onko hyvät, onko meininkiä? No sitten mä kyllä laitar piilarit. Mut oikeesti hei, missä Maija on?

Mut hei kaverit. Voinko mä nukkua jossain, kun mä on töölöseläinen ja en enää pääse kotiin? Jee, kiitti kaverit! Mä nukuin täällä(kin)

G Moi! Mä oon nyt blondi ja olihan mulla se lävärikin... Seuraavaks vaihtuu tukan väri punaseen. Mä en pese mun napaa ainakaan kuukauteen! Mut sehän on vaan ihan teijän ongelma.

Olin eilen menossa, mut voisinhan mä tänäänki lähteä, ei mul oikeestaan oo mitään, yhet laskarit ehkä, mut joo mennään vaar vuosijuhliin, Tremoloon, exculle, saunailtaan, sitseille, jäynäämään... Ai, onks tänään fuksibileetki?? No, sit mä lähen kyl sinne!

Hei, nyt soitellaan kännipuheluita!! Mä laitan kaikille viestin: “Bileet pystyyyn, kaikki keskustaan!”

Terkuja!

H “Vink Vink”

Mie oon maalaispoika, Kouvolan kosto Espoolle. Ja koskaan en oo ketään vongannut...

Mie piirtelen siel peppurasvafirmassa karttoi. Mie niinku tasapainottelen työnteon ja koulunkäynnin välillä.

Tässä ois tää pöytis. En mie tiä, niitä vaan syntyy ihan liukuhihnalla.

Ihan sairaan hyvä, tai en mie tiä.

Mie oonkin jumaliste Vonkamies, Kouvolan kova pallonlyöjä. Kuuntelen Aknestikkiä jos en spelaile salibändiä.

“Kiukiuki”

Fuksityttöjen suusta kuultua: “K1:n iihana assari, hän polttaa sydämeni karrelle.”

I Avoin ja suorastaan kuplivan iloinen persoona, joka tekee oman päänsä mukaan (vaikka edeltäjät asiasta toisin neuvoisivatkin). Tuhannen paikan tuulispää!

“Mä avaudun aina kauheen helposti ja kerron kaikki henkilökohtaiset asiat kaikille ja sit hävettää, kun kaikki tietää musta kaiken.”

“Niin, no mä oon tämmönen, et tietokilpailuissakin mä tahtoisin et se,

jolla on parhaat vastaukset, voitais - ei mitään väliä oisko ne

vastaukset oikein. Niin, no mä oon tämmönen, et mä haluaisin, et kaikilla

ois aina vaan kivaa.”

“Meijän duuni vaihto nimee Tie-Tapioks. Sit mä sanoin niille, et tukekaa

Rakennusinsinööriä. Ku mä oon tämmönen, et en mä haluu sanoo

kenellekään pahasti ja mä haluaisin, et kaikilla ois ois aina vaan kivaa.”

J Hei. Mie tykkään laulaa, ja toisinaan laulelen miehiäkin kumoon. Lahtelaiset kalakauppiat on pop! Ai kuka järjestäisi TKY 130-juhlan? Kyl mie voin.

Tarpeen vaatiessa pystyn viheltämään korkealta ja kovaa - huomio on taattu.

Vapaa-aikani vietän Dominantessa, siis Otaniemen sekakuorossa laulamassa kovaa ja korkealta, ei minnuu turhaan kutsuta Sopranoksi Anjalankoski-go-go.

Ainoo asia, mitä mie pelkään on tilintarkastajat, ne saa miun puntit tutajaan.

Olen nainen, jonka kihertävä nauru on kuin pennosten helinää.